

Verdensomspændende
oplæringsmøde for ledere
»Opbygning af retskafne efterkommere«

DEN 9. FEBRUAR 2008

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Udgivet af
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
Salt Lake City, Utah

© 2008 Intellectual Reserve, Inc.
Alle rettigheder forbeholdes
Printed in Germany

Engelsk original godkendt: 5/07
Godkendt til oversættelse: 5/07

Oversættelse af: *Worldwide Leadership Training Meeting, »Building Up a Righteous Posterity,« February 9, 2008*
06761 110

Indhold

Generelle mønstre og et specifikt liv	2
<i>Ældste Jeffrey R. Holland</i>	
Familieproklamationen	4
<i>Præsident Boyd K. Packer</i>	
Rundbordssamtale	10
<i>Ældste Dallin H. Oaks</i>	
<i>Ældste Jeffrey R. Holland</i>	
<i>Julie B. Beck</i>	
<i>Susan W. Tanner</i>	
<i>Cheryl C. Lant</i>	
Et fristed fra verden	29
<i>Præsident Thomas S. Monson</i>	

Generelle mønstre og et specifikt liv

ÆLDSTE JEFFREY R. HOLLAND

De Tolv Apostles Kvorum

Vedvarende fokus på familien

Brødre og søstre, vi byder jer velkommen til vores transmission fra det verdensomspændende oplæringsmøde for ledere 2008. Vores tema i dag, »Opbygning af retskafne efterkommere«, fortsætter Kirkens vedvarende fokus på familieanliggender. For to år siden koncentrerede udsendelsen sig om emnet »Støt familien«, som indeholdt råd, vi vil henvise til i dag.

I har også hørt andre talte og skrevne budskaber, deriblandt omhyggeligt formulerede breve fra

Det Første Præsidentskab med hensyn til behovet for at styrke og beskytte familien. Et af de breve, som skulle være blevet læst ved et nadvermøde og afleveret af hjemmelærere til familier, indeholder denne ordlyd: »Vi opfordrer forældre til at vie alle deres kræfter til at undervise og opdrage deres børn efter evangeliets principper, hvilket vil bevare dem aktive i Kirken ... Uanset hvor værdige eller relevante andre krav eller aktiviteter måtte være, må de aldrig få lov til at erstatte de guddommeligt pålagte pligter, som kun forældre og familier kan udføre på rette måde.«¹

I forstår, at vi taler til alle voksne i Kirken ved denne transmission. Det kan forekomme usædvanligt at invitere unge voksne til en samtale, der primært handler om opbygningen af retskafne efterkommere. Men vi har bevidst inviteret dem. I unge voksne skal og vil være morgendagens forældre. Og mens I planlægger og forbereder jer på den mulighed, er I en stor del af jeres egne forældres efterkom-

mere nu og fremover. Vi beder for, at alle sådanne i retfærdighed må være trofaste over for de familieprincipper, som Kirken og jeres forældre vier deres kræfter til.

Desuden ved vi, at der er andre blandt vore tilhørere og i Kirken, som ikke er gift, og at der også er nogle, der ikke har en familie, der svarer til det ideal, som vi jævnligt henviser til i Kirken. Vær forvissede om, at vi er fuldstændig klar over de mange forskellige omstændigheder, der findes blandt vore medlemmer. Vi elsker hver eneste af jer. Vi er også klar over, at flere og flere familier har problemer, og eftersom mange kulturelle kræfter nedvurderer ægteskab, børn og det traditionelle familieliv, føler generalautoriteterne og Kirkens øvrige ledere et øget behov for at tale om idealer og evangeliecentrerede principper. Ellers kunne den moralske tendens, som verden uundgåeligt oplever, føre os til et punkt, hvor oprigtige mennesker i og uden for Kirken virkelig er ude at svømme, hvad angår guddommelige forventninger i ægteskabet og standarder for evige familier.

Mønstre og kopier

Lad mig bruge en lignelse, som jeg håber, kan tydeliggøre denne hensigt uanset jeres ægteskabelige eller familiære omstændigheder. I mangel af bedre kalder jeg den for »lignelsen om den hjemmesyede skjorte«. Min mor var dygtig til at sy. I min barndom, da pengene var små, og det var svært at få nyt tøj, syede hun somme-

tider tøj til os, som vi kunne have på i skolen. Jeg så af og til en skjorte i et butiksvindue eller i et postordrekatalog, og min mor plejede at sige: »Jeg tror godt, jeg kan sy den.« Efter at have set yderst indgående på skjorten klippede hun stof ud og syede, så det lignede den dyre originalvare.

Jeg ærer hende dybt for at være både villig og i stand til at gøre det. Men hun brød sig ikke om at gøre det på den måde. Selv om hun kunne studere det kommercielle produkt og komme rigtig tæt på, så var det, hun virkelig ønskede sig, et mønster. Et mønster hjalp hende til at foregribe vinkler og hjørner og sømme og sting, som ellers ville være svære at opdage. Hvis hun desuden skulle sy endnu en skjorte eller en tredje skjorte, ville hun altid arbejde ud fra det originale mønster og ikke gentage fejlene i en efterligning.

Jeg tror, I kan se, hvad jeg mener, og hvad hun mente. Vi kan ikke undgå at få problemer, hvis vi syr en skjorte, der syes efter en skjorte, der var syet efter en skjorte. En fejl eller to i det første produkt – uundgåeligt uden et mønster – gentager sig og bliver større, mere tydeligt, mere klodset, jo flere gentagelser vi laver, indtil det, jeg skal have på i skole, til sidst bare ikke passer. Det ene ærme er for langt. Det andet er for kort. Den ene skulderson løber ned over brystkassen. Den anden løber ned over min ryg. Og kraveknappen foran skal knappes bag halsen. Jeg kan love jer uden omsvøb, at et sådant syn ikke bliver forbigået i ubemærkethed i 7. klasse.

Vi kan blive enige om mønstret, som det kommer fra Gud, og vi kan stræbe efter at opnå det og yde vores bedste.

Det ideelle mønster fra Gud

Nu håber jeg, at det hjælper jer til at forstå, hvorfor vi taler om mønstret, idealet, for et ægteskab og en familie, når vi meget vel ved, at ikke alle for tiden lever i disse ideelle omstændigheder. Det er netop, fordi mange ikke oplever eller måske aldrig har set det ideal, og fordi visse kulturelle kræfter til stadighed flytter os væk fra det ideal, som vi taler om, og som vor Fader i himlen ønsker for os i sin evige plan for sine børn.

Individuelle tilpasninger skal foretages, eftersom ægteskabelig status og familiers omstændigheder er forskellige. Men vi kan alle blive enige om mønstret, som det kommer fra Gud, og vi kan stræbe efter at opnå det og yde vores bedste.

Vi, der er generalautoriteter og øverste ledere, er kaldede til at undergive i hans generelle regler. I og vi lever vores egen tilværelse og må søge

Herrens vejledning med hensyn til vore særlige omstændigheder. Men der ville være en masse forvirring og tab af evangeliets løfter, hvis der ikke var fastlagt et ideal eller en lærdomsmæssig standard, som gentages her i dag. Det er en stor styrke for os at vide, at Herren har talt angående disse anliggender, og vi accepterer hans råd, selv når det ikke er populært.

Tak for jeres forståelse for vores interesse i at beskytte alle i familien, uanset alder, og hvorfor vi taler mod tendenser eller kræfter, der søger at ødelægge ethvert aspekt af Guds evige plan for lykke. Hvor er vi taknemlige for, at Herren har sagt: »Jeg vil give jer et mønster i alt, for at I ikke skal blive bedraget« (L&P 52:14).

NOTE

1. Brev fra Det Første Præsidentskab, 11. feb. 1999.

Familieproklamationen

PRÆSIDENT BOYD K. PACKER

Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Ophøjede begreber

Jeg er taknemlig for at deltage i dette møde og hilser jer alle overalt i verden ved denne meget hellige og højtidelige begivenhed med måske det vigtigste emne, som vi kunne overbringe jer fra Kirkens ledere. Vi har, ligesom I, iagttaget verdens mønstre og er i stigende grad blevet bekymret for hjemmet og familien.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er den genoprettede kirke og

den første introduktion var tilsynkomsten af Faderen og Sønnen til profeten Joseph Smith. I det storslåede syn, som vi nu kalder det første syn, blev to store ophøjede begreber åbenbaret, som har vejledt Kirken lige siden.

Det første er: Han er Faderen. Af alle de titler, som Gud selv kan have givet sig selv, valgte han den, som er tættest på os alle sammen. Han er vor Fader. Vi accepterede – at vi er Guds børn. Og med Sønnen til stede blev det en familieintroduktion. Og således viste Faderen og Sønnen sig.

I en åbenbaring givet kort efter sagde Herren: »Derfor har jeg, Herren, eftersom jeg kendte de ulykker, der var ved at komme over jordens indbyggere, kaldet min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger« (L&P 1:17).

Leve efter åbenbaring

Og det var begyndelsen. Det var det mønster, som vi skal handle, orga-

nisere og leve efter ifølge de åbenbaringer, som Herren har givet. Som I ved, udgør disse åbenbaringer samlet i Lære og Pagter og åbenbaringerne i Mormons Bog og Den Kostelige Perle grundlaget for skrifterne i Kirken.

Vi erfarede, at Herren ikke organiserede Kirken efter mønstret fra andre kirker i verden. Det vil sige, at der ikke er en betalt præstestand. Vi har som sådan ikke uddannelsessteder til uddannelse af præster til at vejlede Kirken. Det er sammenfattet i en anden sætning, at »enhver må kunne tale i Gud Herrens ... verdens frelsers navn« (L&P 1:20).

Deri finder vi en ligestilling mellem de brødre, som bærer præstedømmet, og de kvinder, som står ved deres side. Vi arbejder sammen, og vi er først og fremmest organiseret som familier. Vi har alle retten til inspiration og åbenbaring, og åh, hvor har vi brug for det i denne verden, især med den store udfordring, det er at opdrage en familie.

Opdrage retskafne efterkommere

Temaet for dette møde er at opdrage retskafne efterkommere; det er en forpligtelse. Den første befaling givet til Adam og Eva var, at de skulle mangfoldiggøre sig og opfylde jorden, og fremgangsmåden til at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden blev dem givet i deres legemer. Og det mønster skulle fortsætte gennem hele menneskeheds historie.

Så vi havde den første familie – Adam og hans hustru Eva og derpå

Den første befaling til Adam og Eva var, at de skulle mangfoldiggøre sig og opfylde jorden. Det mønster er fortsat gennem hele menneskehedens historie.

deres børn. Vi ved, at der havde været en krig i himlen, og at der havde været et oprør, og at Satan var blevet kastet ud. Han var fast besluttet på at ødelægge den Almægtiges værk og var så velinformeret eller klog eller endda inspireret til at vide, at stedet, hvor han skulle begynde sin ødelæggelse, var i familien. Det ser vi i beretningen om Adam og Eva. Da Kirken begyndte at blive etableret, fremkom forældres og børns ansvar.

En proklamation til verden

For ikke så mange år siden opstod en bevægelse i hele verden, som beskæftigede sig med familien. FN indkaldte til samråd om familien i Beijing i Kina. Vi sendte en delegation til det samråd om familien og til andre samråd, som blev afholdt. Og så blev det bekendtgjort, at et af dem ville blive afholdt nær vores hovedsæde,

og vi tænkte: »Hvis de kommer her, så må vi hellere markere os offentligt.«

En proklamation i Kirken er en vigtig bekendtgørelse. Meget få af dem har været udstedt siden Kirkens begyndelse. De er betydningsfulde; de er åbenbaring. Og på samme tid, det er lidt mere end ti år siden, udstedte Brødrene »Familien: En proklamation til verden«. Den har en kraft som hellig skrift.

I de andre præsentationer vil I høre mange henvisninger til familieproklamationen. Jeg syntes, det ville være godt at læse den for jer. Vi ved, at vi har læst den. Men hvis vi læser den langsomt og omhyggeligt og tænker grundigt over den, vil der måske være mere åbenbaring, end I troede, der var.

Når I undrer jer over, hvorfor vi er, som vi er, og hvorfor vi gør det, vi gør, og hvorfor vi ikke gør noget af det,

som vi ikke vil gøre, så finder I kilden til det i familieproklamationen. Der er tider, hvor vi bliver anklaget for at være intolerante, fordi vi ikke accepterer og gør det, som samfundets normer forventer. Men det, vi ikke vil gøre, gør vi ikke. Og det, som vi ikke vil gøre, kan vi ikke gøre, fordi standarden, vi følger, kommer fra ham.

Lad mig læse proklamationen for jer. Lyt til den og se, om I ikke i den ser ting, som er fremherskende i samfundet, i politik, i regeringen, i religion og som skaber den største bekymring og vanskelighed. Og I vil finde svarene der. Og svarene, som er der, er Kirkens svar.

»Familien: En proklamation til verden.«

»Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige:

Vi, Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, erklærer højtideligt, at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne.«

Den førjordiske tilværelse

I Kirken ved vi fra de lærdomme, som er blevet åbenbaret til os, at vi havde et førjordisk liv. Det hele begyndte ikke med menneskehedens befolkning af jorden. Og de evangeliske lærdomme var ikke nye, da de blev åbenbaret for profeten Joseph Smith. De kom fra al evighed og vil forblive i al evighed. Og lyt nu opmærksomt:

»Alle mennesker – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder. En persons køn er et fundamentalt særkende ved den enkeltes førjordiske, jordiske og evige identitet og hensigt.«

»I den førjordiske verden kendte og tilbad åndelige sønner og døtre Gud som deres evige Fader og accepterede hans plan, hvorved hans børn kunne opnå et fysisk legeme og opnå jordiske erfaringer for at udvikle sig frem mod fuldkommenhed og til sidst realisere deres guddommelige

skæbne som arving til evigt liv. Den guddommelige plan for lykke gør det muligt for familieband at fortsætte på den anden side af graven.«

Den store plan for lykke

Bemærk, at det bliver beskrevet som planen for lykke. Et andet sted i Mormons Bog bliver det beskrevet som den »store plan for lykke« (Alma 42:8).

»Den guddommelige plan for lykke gør det muligt for familieband at fortsætte på den anden side af graven. Hellige ordinancer og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt.«

»Den første befaling, som Gud gav til Adam og Eva, vedrørte deres mulighed for, som ægtemand og hustru, at blive forældre. Vi erklærer, at Guds befaling til sine børn om at

mangfoldiggøre sig og opfylde jorden stadig er gældende. Vi erklærer endvidere, at Gud har befalet, at formeringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovligt viet som ægtemand og hustru.«

I vil bemærke, idet vi gennemgår dette, at sådanne erklæringer bliver udfordret. Verden ønsker at ændre det. Vi vil ikke. Det kan vi ikke. Når I spekulerer over, hvem vi er, og hvorfor vi er det, så husk, at vi har dette mønster, og vi vil følge det.

»Vi erklærer, at den måde, hvorved det jordiske liv skabes, er guddommeligt bestemt. Vi bekræfter livets hellighed og dets vigtighed i Guds evige plan.«

Vores holdning til fx skilsmisse, abort og spørgsmål om køn er fastslået og beskrevet i åbenbaringerne, og proklamationen om familien er den tydeligste erklæring, som vi finder om disse spørgsmål.

Forældres pligter

»Ægtemand og hustru har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn. »Sønner [børn] er en gave fra Herren« (Sl 127:3). Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være lovlydige samfundsborgere, uanset hvor de bor. Ægtemænd og hustruer – mødre og fædre – vil over

for Gud blive holdt ansvarlige for udførelsen af disse pligter.

Familien er indstiftet af Gud. Ægteskabet mellem mand og kvinde er grundlæggende i hans evige plan.«

Og i Kirken anerkender vi ikke noget andet mønster for ægteskab – ægteskab er mellem mand og kvinde.

»Børn har ret til at blive født inden for ægteskabets rammer og blive opdraget af en far og en mor, som ærer deres ægteskabsløfter med fuldstændig troskab. Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme.«

Jeg har altid følt, at det endelige formål med alle Kirkens aktiviteter og programmer er baseret på, at en mand og en kvinde og deres familie er lykkelige derhjemme.

»Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og fastholdes ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser. I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn. I disse hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere. Uarbejdsdygtighed, dødsfald eller andre omstændigheder kan nødvendiggøre individuelle tilpasninger. Den øvrige

familie bør hjælpe til, når der er behov herfor.

En advarsel

Vi advarer om« – vi bruger ikke det ord ofte, men det er passende her – »Vi advarer om, at personer, som bryder deres løfte om troskab, som misbruger deres ægtefælle eller deres børn, eller som ikke opfylder ansvaret i familien, en dag skal stå til ansvar over for Gud. Vi advarer endvidere om, at familiens opløsning vil påføre enkeltpersoner, lokalsamfund og nationer de ulykker, som er forudsagt af fordums og nutidige profeter.

Vi opfordrer ansvarlige borgere og offentlige ansatte overalt til at fremme de skridt, der har til hensigt at bevare og styrke familien som samfundets grundlæggende bestanddel.«¹

Lærdomme og ordinancer

I præsentationerne ved dette verdensomspændende møde

vil I høre praktiske anvendelser og oplæring og råd og vejledning, men det er alt sammen baseret på åbenbaringerne i skrifterne, på lærdomme og på principperne proklameret i familieproklamationen.

Når I unge, som nu ser frem til ægteskabet og et familieliv, ser jer omkring og ser farerne, er der kun et sted på denne jord, hvor familien kan blive fuldstændigt beskyttet, og det er inden for Jesu Kristi ordinancer og lærdomme. Efterlev evangeliet, og I vil være okay.

Verden er ikke et særligt behageligt sted at bo, og der er udfordringer og uroligheder og mønstre for liv og død og alle de problemer, som kommer til

Det er ikke nemt at stifte en familie i dette liv og opdrage børn. Men i Kirken vil I finde den hjælp, som I har brug for.

os, og alligevel findes svarene i forståelse af, at familien er den grundlæggende enhed af Kirken. Alle Kirkens aktiviteter er beregnet til at styrke familien.

Hjælp til familier

Sommetider må vi flytte os lidt fra standpunktet om at støtte familierne til at få de ansvarlige familier til at støtte Kirken. Lokale ledere er nødt til at bruge omhu, når de organiserer Kirkens aktiviteter og programmer for at bringe de unge mænd og unge kvinder videre og berede dem på ægteskabet og derpå hjælpe dem i deres første år i ægteskabet og videre til alderdommen.

Jeg synes, at alderdommen er en interessant oplevelse. Jeg har spekulere

ret over kærlighedens mønster og familieforhold, de unges romantiske kærlighed. Vil den blive bevaret? Åh, ja. Den vil ikke kun blive bevaret, men blive herlig og større.

Det er ikke nemt at stifte en familie i dette liv og opdrage børn. Men med Kirken, som den er, vil I finde den hjælp, som I har brug for.

Vi ved, hvordan man beder, vi ved, hvordan man underviser, men der er tidspunkter, hvor vi har brug for hjælp. Altid, overalt, er der en ansvarlig præstedømmeleder. Vi er blevet undervist i åbenbaringens mønstre og ved, at vi har personlig åbenbaring. Når vi er usikre, kan vi henvende os til ansvarlige præstedømmeledere. Og hvis vi følger dem, vil vi komme sik-

kert gennem det moderne liv med vore børn og vore børnebørn.

I vores familie har vi børnebørn og oldebørn, og vi har stadig behov for at henvende os til vore ansvarlige præstedømmeledere for at gøre, hvad vi sædvanligvis forventes at gøre i Kirken. Der er tidspunkter med udfordringer og vanskeligheder og farer og skuffelser, men at beskytte familier er det, Kirken handler om. Vi gør alt, hvad vi kan i Kirken for at beskytte familien, og så er der præstedømmelederne, myndigheden, som er til stede overalt i verden, i enhver nation, hvor Kirken findes – mænd, som er ordineret til præstedømmet, og kvinder, som er kloge og moderlige, med moderlige instinkter

Da vore børn flyttede hjemmefra, rejste langt væk og bosatte sig med deres familie i en fjern by, så vi dem flytte og fandt trøst i at vide, at de ville have en familie der. Og vi fortalte vore børn mere end én gang: »I vil ikke være i stand til at ringe til os særligt tit på grund af udgiften. Men I vil have en bedstemor der. Hvor vil I finde jeres bedstemor? I Hjelpeforeningen. Og I vil få gode råd og være i stand til at have samme styrke, som I havde i jeres egen familie. Og når I tager af sted, udvider det blot familiekredsen.«

Hvis I nu vil lytte til den vejledning, som I præsenteres for ved dette møde, vil I opdage, at der er inspiration og vejledning. I skal også vide, at når vi bliver døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er der en

anden ordinance ved siden af dåben, hvor Helligåndsgaven bliver overdraget. Brødre, som har myndighed der-til, lægger deres hænder på hovedet af hver enkelt person, som er blevet døbt og overdrager ham eller hende denne gave, og den skal være et lys og en lærer og en irttesætter og en vejleder, mens vi går gennem livet.

Vejledning og velsignelser

Jeg tror ikke, at det forlanges, at Kirkens medlemmer lever i frygt for at se alt det, der sker omkring os og siger: »Hvordan kan vi nogensinde opdrage en familie, når alle disse fristelser og vanskeligheder er rundt om os?«

Det kan I, fordi I kan blive vejledt, og I kan undervise jeres børn i at blive vejledt. Derfor kan I leve et lykkeligt liv og finde fuldbyrdelsen af alt i livet herefter, nemlig at familien kan være sammen for evigt.

Sommetider er der personer, som er faret vild. Vi har profeternes løfte om, at de ikke er faret vild for bestandig, og hvis de er beseglet i templet, og hvis ordinancer og befalinger overholdes, vil de til sin tid, efter at al nødvendig straf er overstået, ikke længere være fortabte.

Så jeg skænker mine velsignelser til alle jer overalt i Kirken, idet I nyder familielivet, enten som forældre eller som børn eller ethvert andet mønster, som er jeres mønster, at I vil blive velsignet og passet på, at Helligåndens kraft vil være til stede i jeres liv og

præstedømmets beskyttende kraft altid vil være til stede for at irttesætte jer, for at velsigne jer, for at opmuntre jer og for at bekræfte jeres vidnesbyrd.

Gud er vor Fader!

Jeg ved, at Gud lever, at han er vor Fader, at han er vor Fader! Jeg ved ikke helt, hvordan jeg skal udtale det ord. Det er et ord, som vi udtaler flydende. Men han er vor Fader; han elsker os. Og på samme måde har vi, som leder Kirken, den samme følelse for alle, som er medlemmer af Kirken og for alle, som måske bliver det. Så jeg nedkalder Herrens velsignelser over jer alle og Faderens velsignelser over jer alle som medlemmer af Kirken, idet vi står over for ansvaret for at opdrage en retskaffen efter-slægt. I Jesu Kristi navn. Amen.

NOTE

1. »Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 101.

Rundbordssamtale

ÆLDSTE DALLIN H. OAKS

De Tolv Apostles Kvorum

ÆLDSTE JEFFREY R. HOLLAND

De Tolv Apostles Kvorum

JULIE B. BECK

Hjælpeforeningens hovedpræsident

SUSAN W. TANNER

Unge Pigers hovedpræsident

CHERYL C. LANT

Primarys hovedpræsident

Skaberens plan

Ældste Holland

Vi glæder os over at have ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum hos os, såvel som søster Julie Beck, Hjælpeforeningens hovedpræsident, søster Susan Tanner, Unge Pigers hovedpræsident, og søster Cheryl Lant, Primarys hovedpræsident. Disse ledere har været så venlige at invitere mig til at sidde sammen med dem ved bordet og har bedt mig om at påtage mig rollen som mødeleder.

Der er en udtalelse i den verdensomspændende proklamation om familien, der lyder: »Ægteskabet mellem mand og kvinde er grundlæggende i hans evige plan.«¹ Når vi taler om ægteskab og familie i Kirken, hvorfor ønsker vi så at sætte det i sammenhæng med Guds plan? Det er sproget, vi bruger; det er sproget, som vi utvivlsomt vil bruge her i aften. Hvorfor nævner vi det i sammenhæng med evigheden og frelsesplanen som helhed?

Ældste Oaks

I familieproklamationen får vi at vide, at »familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne.« Det betyder, at vores personlige beslutninger og ønsker om ægteskab samt at sætte børn i verden og opdrage dem er af umådelig betydning set i evighedens lys. Vi har brug for vejledning på dette område af Guds befalinger og hans tjeneres lærdomme, ikke af populærkulturens ikoner eller normerne ved politisk korrekthed. Jeg tror, at det er

et hovedbudskab, som vi bør have i tankerne, og hovedformålet for vores bemærkninger til alle voksne i Kirken ved denne vigtige transmission.

Ældste Holland

Godt. Tak. Søstre, har I nogen kommentarer til den evige orden i alt dette, hvorfor vi ikke bare er endnu en social organisation, eller hvorfor vi ikke bare er endnu en organisation, der udtaler sig om samfundets behov? Nogen kommentarer?

En trevejs forpligtelse

Søster Tanner

Jeg betragter ægteskabsforpligtelsen – og det er en forpligtelse, som verden slet ikke synes at anerkende – som en trevejs forpligtelse. Mand og hustru er forpligtet over for hinanden, men de er også helt afgjort forpligtet over for vor Fader i himlen. Den bindende kraft i dette ægteskabsforhold er næstekærlighed, Kristi rene kærlighed. Når vi har denne næstekærlighed til hinanden, så drager den os ikke blot mod hinanden, men den drager os nærmere til vor Fader i himlen og derfor nærmere til hinanden i det ægteskabelige forhold.

Ældste Holland

Med hensyn til den lille trekant, som du netop har tegnet med dine hænder, lægger vi særlig vægt på virkelig at prøve at bringe himlen ind i vores hjem, prøve at inddrage Gud i et ægteskab. Har I et råd til brødrene og søstrene derude, unge eller gamle, som prøver at gøre det? Nogen tanker?

Søster Lant

Det, jeg kommer til at tænke på, er, at når vi taler om denne evige familie, så taler vi ikke om en fuldkommen familie; vi taler om en familie, der prøver med tiden at blive fuldkommen og at komme tilbage til vor Fader i himlen. Så når man i den sammenhæng henter en trekant frem, med vor Fader i himlen, der hjælper os med at arbejde os gennem livets udfordringer, så er det for mig, hvad et fuldkomment familieliv er i dette liv. Det er ikke et liv uden udfordringer, men et, der har udfordringer, hvor vi arbejder os hen mod at løse dem med hjælp fra vor Fader i himlen.

Søster Beck

Jeg vil gerne sige noget om kvinder, der af den ene eller anden grund er blevet forladt – efterladt af en mand – og om vore enker. Vi har mange kvinder, som med fuldkommen tro og trofasthed skrev sig op til hele planen, dengang de blev beseglet, og nu oplever de, at de står helt alene. Jeg kender mange af disse trofaste kvinder, som har sagt: »Okay. Jeg meldte mig til planen, og jeg giver ikke op, blot fordi jeg nu er alene. Jeg beder stadig familiebeden. Jeg studerer stadig skriften med familien. Familieaften er noget, der sker. Vi må undervise denne familie. Vi tager os af denne families behov i Herrens plan.« Jeg priser og ærer disse tapre kvinder, som gør det. De opgiver ikke deres plan, fordi de er blevet alene. Det er

et større arbejde, hvis man er alene, men det kan stadig lade sig gøre.

Ældste Oaks

Herren fortalte os ikke, at det ville være let, men han forsikrede os om, at det ville være muligt.

Familiens centrale betydning

Søster Beck

Vi spurgte, hvorfor familien er central i Skaberens plan? Hvordan ved vi det? Vi ved fra profeternes åbenbaringer, at vi boede i himlen, før vi blev født, at vi deltog i en stor konflikt i den førjordiske verden, som handlede om privilegiet at tilhøre en evig familie.

Der er en evig familieenhed, og det er hele planen. Så må alt andet, vi har, passe ind i den plan.

Ældste Holland

Måske er der menigheder og stave i himlen – det ved jeg ikke noget om – eller der kan meget vel være en form for organisation, som vi ikke ved meget om. Det, vi ved, der vil eksistere i himlen, er familien. Og det meste af det, der er blevet åbenbart om vores liv herefter, vores evige liv, vores celestiale liv, fokuserer på familieorganisation, og dermed de højeste principper i templet, pagterne, som vi indgår der.

Vi håber, at det hjælper Kirkens medlemmer og de, der ikke er medlemmer af Kirken, med at forstå, hvorfor vi taler så meget om det.

Ældste Oaks

Der er så meget af det, som vi koncentrerer os om i jordelivet – magt,

betydning, ejendom og prestige – som vi ikke har beviser på, at de gør nogen forskel i livet herefter. Men det vil familien.

Enighed og uselvskhed i ægteskabet

Ældste Holland

Vi vil nu indlede en samtale om familien, om børn og føde dem, opdrage dem, elske dem og hjælpe dem med at blive alt det, de skal blive, men før vi gør det, hvad kan vi så sige om det personlige i ægteskabet?

Hvordan arbejder vi på ægteskabet, så det skaber det miljø, som vi til syvende og sidst ønsker at få børn i og opdrage dem i?

Søster Lant

Du spørger, hvordan vi kommer dertil, hvor vi er parate til at stifte familie og bringe børn ind i verden. Det handler om det åndelige grundlag, enighed om mål og overbevisning mellem mand og hustru, om hvad de ønsker at have i deres hjem og i deres familie for at gøre det til en succes.

Søster Beck

En af de enkleste instruktioner om at gøre dette findes i 1 Mosebog, kapitel 2, hvor Herren siger, at en mand skal forlade sin far og sin mor og binde sig til sin hustru, og de to skal blive et (se 1 Mos 2:24). Det er tre opgaver, som et ægtepar har lige i begyndelsen: De forlader det sted, hvor de var, de binder sig til hinanden, og de bliver et. Hvis de arbejder på de tre principper, begynder de at udvikle forholdet til Herren.

Ældste Oaks

Jeg kan godt lide at fortælle et ungt par, der skal vies, at de i ægteskabet først bør tænke på hinanden, som de gør over alteret under vielsen – ikke først på deres forældre, ikke først på deres søskende, ikke først på deres venner, men for at løse alle deres problemer skal de først tænke på hinanden, for enheden mellem dem under Faderens præsiderende, kærlige myndighed i denne trekant, som du talte om før, er det, der vil få dem over de uundgåelige problemer i ægteskabet.

Søster Tanner

Jeg kan lide at tænke over beretningen om begyndelsen, den allerførste kærlighedshistorie mellem Adam og Eva. Adam blev skabt, og Herren gav ham alt. Han gav ham en smuk verden. Han skabte blomster og dyr og denne vidunderlige have, han kunne bo i. Men Adam kunne ikke udvikle sig. Mennesket kunne ikke udvikle sig, før han fik en hjælper, der passede til ham, en person, der på alle måder passede til ham – følelsesmæssigt, åndeligt og fysisk.

Det fortæller os noget om det kammeratskab, som vi bør have i et godt ægteskab. Vi skal passe til hinanden. Vi er nødt til at tænke på, hvad vi kan gøre for at hjælpe det kammeratskab udvikle sig. Vi medbringer hver især grundlæggende, medfødte evner til ægteskabet, og vi har hver især personlig missioner at udføre i vores ægteskab. Men vi er også nødt til at træde ud og være uselviske i det kammeratskab og hjælpe hinanden.

Eldste Holland

Jeg har hørt præsident Hinckley sige, at selvished kan være den største enkelte udfordring i et ægteskab.² Har I nogen råd til Kirken om, hvordan vi kan blive ved med at arbejde på det og sige: »Hvordan har din dag været?« frem for bare: »Hvordan har min været?«

Søster Lant

Der er faktisk så meget snak i verden i dag om: »Får jeg dækket mine behov?« Man hører så meget om det.

Eldste Holland

Ja, *behov* er et meget stort ord.

Søster Lant

Ja, »får jeg dækket mine behov?« Og jeg tror, at hvis vi bare kunne nå til det punkt, hvor vi tænker på en andens behov, så *bliver* vore behov dækket. Det er den bedste måde at få vores behov dækket, hvis vi prøver at tage os af en anden.

Søster Tanner

Jeg voksede op i et hjem med et godt ægteskab, men jeg kan huske, at min mor igen og igen sagde til mig: »Det kræver arbejde, at have et godt

ægteskab, det kræver en stadig indsats.« Hun sagde ikke, at de ikke havde et godt ægteskab, men hun mente, at man aldrig skal lade en dag passere uden at tænke på, hvordan man kan velsigne sin ægtefælle og bidrage til at dække hans eller hendes behov.

Valg af ægtefælle

Søster Beck

Oftest hører vi unge voksne sige: »Jeg leder efter min sjæleven.« Og de udskyder ægteskabet, fordi de tror, at der er en fuldkommen partner og en sjæleven, der vil være deres bedste ven for altid. Hvad burde de i virkeligheden lede efter, hvis de er interesseret i at søge Herrens velsignelser og danne en evig familie? Hvordan gør de det?

Eldste Oaks

Jeg tvivler altid, når jeg hører om nogen, der venter på den person, som blev forudbestemt til dem i himlen. Der findes måske sådanne tilfælde. Men jeg tror, at de fleste af os leder efter en, som vi elsker, som vi kan stå sammen med og gå fremad med, som har de samme idealer og principper, så vi kan danne en evig familie. Jeg mener, at tanken om at vente, indtil noget rammer dig i hovedet og siger »Nu er det der« udskyder blot ægteskabet og nogle gange forhindrer det.

Eldste Holland

Jeg tror, at vi alle har hørt kommentarer som: »Ja, men jeg er nødt til at få skolen overstået, før jeg bliver gift« eller »Jeg har brug for et job«

eller »Jeg har brug for lidt penge på bankbogen« eller »Jeg har brug for en bil.« Vi begynder oftere og oftere i samfundet at høre den slags betingelser. Vi vil have alting på plads.

Jeg har en lidt folkelig definition på kærlighed, som James Thurber kom med for mange år siden. Han sagde: »Kærlighed er, hvad man går gennem sammen.«³

Til jer enlige voksne derude – I bør ikke gå glip af de bånd, der binder, og de oplevelser, der knytter os sammen i vores ungdom og i vore genvordigheder og i vore ofre så vel som i de ældre år, når I måske har lidt flere penge.

Eldste Oaks

Husk på, at der er en Fader i himlen, og når vi gør det, som han har bedt os om at gøre, velsigner han os. Lad os ikke nægte ham muligheden for at opfylde hans løfter ved at påtage os det hele selv, som om vi skal gøre det hele selv.

Søster Lant

Samtidig ønsker vi ikke at opmuntre de unge til at stille sig tilfreds med lavere standarder – og jeg taler om Kirkens standarder. De bør ikke nøjes med at gifte sig med en, der ikke vil stå sammen med dem i evangeliet og i at tjene Herren.

Lev ikke i frygt

Søster Tanner

Jeg synes, at det at være gift, at have en familie, at være trofast og ofre for evangeliet alt sammen er en glæde. Det bringer os sand glæde i

livet. Vi er nødt til at huske det og fremhæve det. Familielivet er en stor velsignelse for os.

Ældste Holland

Med alt det, der sker rundt omkring os, internationalt og i andre henseender, tror jeg, at der gives udtryk for en masse frygt. Jeg hører om en masse frygt blandt unge voksne, og teenagere der spekulerer på, om der vil være en fremtid. »Lever jeg længe nok til at blive gift?«

Hør nu, det har altid været svært. Der har aldrig været et tidspunkt i verdens historie, hvor der ikke var problemer, hvor der ikke var noget at frygte. Det er derfor, vi har evangeliet. Vi kan ikke leve i frygt for – ikke i denne kirke – at tingene ikke ordner sig, eller at der er for meget frygteligt derude, som vil ramme os. Det kan være personlig frygt eller kollektiv frygt for civilisationen. Vi behøver bare at efterleve evangeliet, opbyde vores tro, få svar på vore bønner og gå fremad. Og sådan er det altid blevet gjort.

Ældste Oaks

Måske kan jeg omskrive et skriftsted: »Den fuldendte kærlighed [fra Herren] fordriver al frygt« (1 Joh 4:18; se også Moro 8:16).

Ligeværdige partnere

Ældste Oaks

Lad mig stille et spørgsmål, der vedrører dette: Jeg har hørt nogle unge, der overvejede ægteskab, og i deres forhold sige: »Hvis bare vi kunne lave en liste over det, du skal

gøre, og det, jeg skal gøre, så får vi i henhold til den liste og den kontrakt et lykkeligt ægteskab.« Hvad siger I til det?

Søster Beck

Det er ikke en liste. Listen ændrer sig. Der er ebbe og højvande hver dag.

Søster Tanner

Der er et vidunderligt citat fra forfatteren John Milton i hans episke digt *Det tabte paradys*. Adam priser Eva for »de tusinde dyder, der dagligt strømmer fra alle hendes ord og handlinger blandet med kærlighed.«⁴ Det ville være vidunderligt, hvis vi kunne have kammeratskaber, der var fyldt med venlige handlinger dagligt, hvor vi tænker over, hvad vi kan gøre for at vise kærlighed med vore ord og handlinger.

Søster Lant

Der må nødvendigvis være en fordeling af arbejde i et eller andet omfang i et ægteskab, for man kan ikke gøre det hele selv. Det forekommer mig – ja, det er ret klart – at arbejdsfordelingen for unge par i dag er anderledes, end det var, dengang jeg blev gift. Jeg ser unge par i min familie – mine børn og deres ægtefæller – og den måde, som de gør tingene på i deres familie. Det er anderledes, end vi gjorde det. De får stadig arbejdet gjort. De arbejder sammen på en anden måde. Og den er på mange måder bedre end den måde, vi gjorde det på. Pointen er, at det er individuelt. Hvert par må finde ud af, hvordan de vil gøre det.

Ældste Holland

I fører mig tilbage til proklamationen, som taler om at være jævnbyrdige partnere. Vi siger ikke blot: »Du er den eneste, der tager dig af opdragelsen, og jeg tager mig af pengene eller noget andet.« Det vil være ebbe og højvande. Der er en balance her. Vi må være sammen om det her. Vi må deles om det. Det forekommer mig at være nøjagtigt det, proklamationen siger.

En anden sætning fra proklamationen er: »Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme.« Dette siger mig: »Jeg må hellere tage mig af mine egne mangler, før jeg bruger en masse tid på at bekymre mig om alle andres mangler i familien.«

Ældste Oaks

Jeg mener, at det ganske enkelt er en tilkendegivelse af det, som Jesus underviste i, da han sagde, at vi ikke skulle prøve at fjerne splinten fra en andens øje, før vi har sørget for bjælken i vores eget (se Matt 7:3-5; Luk 6:41-42; 3 Ne 14:3-5).

Sidste dages hellige kultur

Søster Beck

Jeg kan tænke på et eksempel med nogle af mine venner, som havde tilsluttet sig Kirken, og i deres kultur, i deres familie, var der ikke denne enhed og dette kristuslignende eksempel. Det var ikke en del af deres kulturelle arv. Men de havde tilsluttet sig Kirken og taget imod Frelserens lærdomme, og da de blev gift, sagde

I deres hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere.

de: »Hvordan vil vores familiemønster mon blive? Hvilken kultur ønsker vi?« Og de bestemte sig efter mange overvejelser: »Vi ønsker en sidste dages hellig-kultur.« De studerede skrifterne, de studerede lærdommene og spurgte: »Hvordan bør vores familie være for at være i overensstemmelse med det, vi ved, er sandt.« De byggede deres hjem på kristuslignende principper, som du nævnte. Hvad forkyndte Frelseren? Hvordan skal vi behandle hinanden? God opførsel, venlighed og respekt.

Og nu efter mange år har vi set den familie udvikle sig. De har ikke deres lands kultur. De har evangeliets kultur i deres hjem.

Ældste Oaks

Og det er et langt bedre grundlag for et ægteskab – en sidste dages hellig kultur – end en liste med opgaver.

Søster Lant

Vi har gennem årene fortalt vore børn, efterhånden som de bliver gift,

at det ikke handler om, hvem der har ret – det handler om, hvad der er rigtigt. Begge bringer traditioner fra deres familie med sig, og man kan håbe, at når de fører dem sammen, ser de på, hvad der er rigtigt – og følger evangeliets principper for at beslutte det – og så bliver de meget bedre, end begge deres familier var. Deres familie bliver stærkere; den bliver bedre.

Få børn i tro

Ældste Holland

Søster Tanner, du nævnte Adam og Eva. Jeg har været så taknemlig for, at vi har 2 Nefi kapitel 2 i Mormons Bog, der fortæller os mere om den beslutning, som Adam og Eva tog, end enhver anden i verden nogensinde har været i stand til at vide.

Som jeg læser 2 Nefi 2, er det kystalbart, at Adam og Eva ikke ville kunne få børn i haven (se v. 23). Jeg tror, at det meste af verden ikke ved

det. Hos os er det et grundlæggende lærdomsmæssigt punkt, hvilket igen understreger begrebet om den evige plan, familiens centrale stilling, noget som I alle har sagt om planen.

Søster Tanner

Jeg synes, vi er så velsignede i Kirken ved at have familieproklamationen. Vi kan næsten betragte det som hellig skrift, fordi det kom til os fra levende profeter og apostle. Deri bliver vi minde om, at den befaling, som Gud gav Adam og Eva om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden som mand og hustru, stadig er gældende.

Jeg kan huske, da jeg var ung voksen og i mine første år af ægteskabet, hørte dette blive forkyndt af apostle og profeter fra talerstolen. Jeg var taknemlig for dette råd. Jeg kan huske, jeg hørte dem forkynde, at vi skulle gifte os, få børn og så få en uddannelse, næsten samtidigt, hvor umuligt det end lyder. Måske lyder det umuligt, jeg er sikker på, at vi har medlemmer, som stiller spørgsmål dertil og undrer sig over, hvordan det er muligt.

Når jeg har tænkt over, at den befaling om at mangfoldiggøre os stadig er gældende, så ved jeg, at den er rigtig og korrekt. Jeg tror også, at det kræver stor tro, stort mod og ofte et stort offer af os. Det kræver, at vi er på bølgelængde med Herren, så vi kan modtage personlig åbenbaring, og jeg mener, at det kræver et rent hjerte, så vi ikke er fordømmende over for andre mennesker, som udøver deres

tro og får deres egen personlige åbenbaring med hensyn til den befaling.

Ældste Oaks

Jeg mener, at det, som søster Tanner lige har sagt, er sandt og uendeligt vigtigt. Tak for den udtalelse. For mig virker det, som om vi er i fare for, at vore medlemmer af Kirken ser på verdslige prioriteter i deres beslutning om at sætte børn i verden. I stedet for at træffe disse beslutninger i tro på Herrens løfter og stole på det, vi kender til den store plan for lykke og livets formål, ser de til andre kilder – fjernsynet eller fremtrædende ideologiske guruer i verden i dag eller tilmed pres fra deres naboer – for at træffe beslutninger, der er grundlæggende og evige og er nødt til at blive truffet i bøn for Herren.

Søster Beck

Jeg mener, at det er et spørgsmål om tro. Vi ved, at der mange steder rundt omkring i verden er mangel på boliger. Hvordan kan man finde et sted at bo som nygifte, for slet ikke at tale om at sætte børn i verden, når man ikke kan finde et sted at bo? Jeg tror, at det er et spørgsmål om tro. Vi får ikke børn, fordi vi har penge, eller fordi vi har midler. Vi får børn på grund af tro.

Jeg tror, at fornemmelsen og holdningen om at søge Herrens velsignelser i henhold til planen vil skabe mirakler i menneskers tilværelse. Hvis man bor et sted, hvor der er bolig-mangel, vil der blive åbnet en udvej. Ligesom betaling af tiende er et

spørgsmål om tro, så er det et spørgsmål om tro at få børn. Man betaler ikke tiende med penge; man får ikke børn med penge.

Ældste Oaks

Vi kan tilføje, at vi underviser i generelle principper, fordi vi er generalautoriteter og Kirkens øverste ledere.

Søster Tanner

Jeg elsker sætningen: »Vejen vil blive åbnet, hvis vi vandrer i tro.« Jeg har et personligt vidnesbyrd om, at veje bliver åbnet, når vi er trofaste. Dengang vi blev gift, gav min mands far ham en velsignelse, som sagde: »Følg evangeliets principper – gør det, du ved, at du bør gøre i dette ægte-skab, og gå i tro – og vejen vil blive åbnet, veje, som du ikke kan se lige nu.«

At gå i tro betyder ikke at gå hensynsløst. Vi må være vise i vore beslutninger og derfor arbejde meget hårdt og være villige til at ofre og måske undvære noget. Min mand og jeg ved, at hans fars velsignelse blev opfyldt i vores liv. Uforudsete veje er blevet åbnet for os. Jeg ved, at det er et sandt princip for alle, der vandrer i tro.

Søster Lant

Du talte om at være villig til at udføre det arbejde, det kræver. At få børn kræver en masse arbejde. Og vi må ikke være bange for det, for det er kernen i hårdt arbejde og villighed til at yde det, der skal til, der gør os til den, vi er. Det er ofre, der gør os til

den, vi er. Jeg vil gerne bære mit vidnesbyrd om den glæde, det giver at have en familie, ved at have børn, for det er ikke kun en befaling fra Herren om at gøre det, men der er store velsignelser i vente.

Ældste Oaks

Og lad os huske kendsgerningen, at mange steder i verden, hvor man sidder og lytter til denne transmission, er tanken om at få børn blevet forkastet. Eller også mener man, at det er nok at få et barn, og en person er dum eller upatriotisk, hvis man får mere end et barn. Der er masser af tanker i verden, der modarbejder evangeliets plan. Og som fader Lehi sagde: Der må være »en modsætning i alt« (2 Ne 2:11). Vi kan ikke forvente at vinde gehør, hver gang vi gør noget, som vi ved, er rigtigt. Men Gud vil velsigne jer.

Hjertets ønsker

Søster Beck

Jeg kender mange ægtepar, som ønsker at få børn, og som ikke får den velsignelse. Deres udfordring er udfordringen ved ikke at kunne få børn. Vi må være lydhøre, støtte og opmuntre dem. Jeg tror også, at ønsket om at få børn hos enlige søstre og hos disse ægtepar sandsynligvis ikke forsvinder, hvis de er retskafne, fordi det er et gudgivent ønske. Det taler til det inderste i deres natur og den oplæring, de fik i himlene. Den længsel forsvinder ikke. Men Herren vil velsigne dem.

Ældste Oaks

Og den længsel vil komme i betragtning ved den endelige dom. En af de mest trøstende passager i hele skriften for mig findes i Lære og Pagter 137:9, hvor vi får at vide, at Herren vil dømme os ud fra vore gerninger og i henhold til vores hjertes ønsker.

Familien kommer først

Ældste Holland

Lad os tale om at opfostre børnene, hvad sker der, når vi allerede har opfyldt befalingen om at få børn og at fortsætte deres evige fremgang ved at give dem muligheden for at komme til jorden. Disse pligter hører sammen. For mig virker det, som om,

at Herrens befaling til os ikke blot er at få børn; det er at få dem med hensigt på, at vi vil frelse dem.

Ældste Oaks

Nu, da vi taler om det, hvad vil det sige, at familien kommer først? Vi siger det, og vi tror på det, men hvad betyder det, at familien kommer først?

Jeg vil benytte jeres briller til at minde en af Neal Maxwells metaforer. Han foreslog i en anden sammenhæng, at vi skrev noget på indersiden af vore briller, således at når vi så på en hvilken som helst genstand, så vi dette budskab. Tilsvarende kan vi sige, at når vi ser på disse beslutninger om, hvordan familien bruger sin tid, eller beslutninger om, hvordan menigheden planlægger sine aktivite-

ter, så har vi på indersiden af glassene skrevet: »Familien kommer først«.

Ældste Holland

Jeg elsker – det gør vi alle – dette skriftsted fra Prædikerens: »Alting har en tid, for alt, hvad der sker under himlen, er der et tidspunkt« (Præd 3:1). Vi har kun så og så meget tid hver dag, men vi har alle samme mængde af den. Så jeg tror, at hvis vi arbejder på vores prioritering, kan vi sætte familien først. Jeg tror, at vi kan gøre det bedre.

Ældste Oaks

Og når vi taler om at sætte familien først, må vi tænke på ting som familiebøn, familieaften, skriftstudium med familien samt tage sig tid til og sørge for, at det, der har evige konsekvenser for vore børns åndelige vækst, bliver gjort. Det er resultatet af, at »familien kommer først«.

Familiemønstre

Ældste Holland

Jeg introducerede ordet *mønster* i de korte bemærkninger i begyndelsen. Noget af det, ting, som vi sikkert tager for givet, bør ikke tages for givet, som fx skriftstudium med familien, familiebøn og familieaften – vi plejer at krydse dem af, som om alle forstod dem, men det gør de ikke. De burde blive en del af en families vaner.

Søster Tanner

Noget håbefuldt ved mønstre er, at selv om vi sommetider fornemmer vores ufuldkommenhed i vores forsøg på at indføre disse mønstre, så er det bemærkelsesværdigt og tilfredsstillende for os, når vi ser vore børn videreføre dem, selv om vi følte, at vi ikke gjorde det helt fuldkomment.

Ældste Holland

Noget slap igennem.

Søster Tanner

I en personlig bemærkning ved sin fars begravelse sagde min mand, at han aldrig havde lært noget i Kirken, som han ikke allerede havde lært i sit eget hjem. Det var en stor hyldest til hans forældre – forældre til mange børn. Han taler om, hvordan børnene

sommetider ville samles på forældrenes seng, og hvor faderen trak et gammelt rullegardin ned i soveværelset og tegnede på det en skitse, der gengav frelsesplanen. Han sagde: »Vi lærte om frelsesplanen, mens vi sad sammen på vores fars og mors seng. Og vi lærte ikke kun evangeliske sandheder, men som familie gik vi også ud sammen og legede »Ingen bjørne ude i aften« eller andre lege.« Der var mange gode ting, som denne familie gjorde for at bruge deres familietid til at komme tættere på hinanden, undervise og skabe minder.

Ældste Oaks

Jeg mindes en regel, vi havde i vores familie – alle familier har regler – vi ville aldrig have fjernsynet tændt, når vi spiste, for vi betragtede denne tid sammen som tid til samtale: »Hvad har du lavet i dag?« »Er der noget, du er ked af?« »Hvordan kan vi hjælpe?« Det sker ikke, hvis nyhederne, uanset hvor vigtige de er, drøner højt til fami-

liens måltider. Vi havde ikke råd til burgere og pizza, så vi havde ingen regler for at modstå det. Men vi havde en regel om ingen fjernsyn og om megen samtale, og vi kom alle hjem til aftensmad. Det kunne vi ikke alle gøre til morgenmaden – sådan var vores situation – men vi havde ét måltid, hvor vi sad samlet. Det var rigtig godt for vores familie.

Søster Tanner

Vi havde lignende oplevelser. Vi talte om samtaler og knyttede os til hinanden i den samtale. Samtale er ikke kun bindende og informativ, det er også sjovt. Man kan grine sammen og fortælle om personlige oplevelser. Vi havde typisk vores familiebøn ved morgen- og aftensmåltidet, fordi vi var samlet til disse to måltider. Vores familiebøn introducerede ofte samtaleemnerne ved måltidet. Nogle gange bad min mand for en bedstemor, som skulle opereres. Eller han bad for mennesker et sted i verden, der led

på grund af et jordskælv eller en anden naturkatastrofe. Og når vi så spiste, havde vi disse interessante emner at drøfte og denne tid sammen til at knytte os sammen som familie.

Søster Beck

Jeg voksede op i en stor familie. Mine forældre havde mange børn. Og det betød, at der var mange meninger. Det krævede en masse arbejde at tage sig af denne familie. Mine forældre brugte familieaften som et redskab til virkelig at undervise os. Hver uge sang vi »Der er skønhed her på jord« som åbningssalme. Jeg kan huske, at jeg som teenager tænkte, at det var kedeligt at synge den samme salme hver uge.

Ældste Oaks

Nogle gange bliver den sang sunget gennem sammenbidte tænder.

Ældste Holland

Og fordi man skulle.

Søster Lant

Sommetider er det moderens sammenbidte tænder.

Søster Beck

Det var mere af overbevisning end en øvelse. Hver uge sagde far: »Nu vil vi synge vores åbningssang: »Der er skønhed her på jord.« Da jeg var omkring 14-15 år, i den alder, hvor man stiller spørgsmål ved alt, spurgte jeg min far: »Hvorfor skal vi synge den hver uge? Der er masser af gode sange i sangbogen, som vi kunne synge.«

Han så meget strengt på mig og sagde: »Når du har lært den første lektie, så vil jeg lære dig den anden.« Jeg ved ikke, hvad lektie 2 var; vi nåede

aldrig så langt, men jeg må sige, at efter der er gået mange år, og jeg ser på min familie, så elsker vi hinanden. På en eller anden måde lærte vi i årenes løb at elske hinanden, fordi det var lektie nr. 1, som mine forældre ønskede at undervise os i. De prøvede ikke at drøfte alt. De vidste, at hvis de begyndte med kærlighed, ville det virke.

En vidunderlig ung mor kom engang hen til mig. Hun havde fire børn under 6 år og sagde til mig: »Vi har trofast haft skriftstudium i familien hver morgen, men det er bare ét kaos. Der er altid nogen, der græder. De hører ikke efter.« Og jeg sagde: »I hvor lang tid læser I?« Hun sagde: »Vi har sat et mål om at gøre det i 10 minutter hver dag.« Jeg forsøgte at berolige hende lidt ved at sige: »Med det publikum du har, er det sandsynligvis 8 minutter for længe.« Hun forstod mønstret, og hun måtte tilpasse det til sit publikums alder. Måske

kunne de begynde med et billede af Adam og Eva, tal om billedet og prøv ikke at hjælpe en toårig med at læse skrifterne. Men hun var trofast, og det elskede jeg hende for.

Men jeg tror også, at det er vigtigt for selv meget små børn at få skrifterne læst højt. Skriftens sprog bør være lige så velkendt for dem som deres forældres sprog.

Døm ikke andre

Søster Lant

Ældste Holland, jeg vil gerne lige sige et ord om at dømme andre. Vi ser på andre mennesker, og tingene er ikke altid, som de ser ud. Vi tror, at det er på en måde, men det er ikke altid på den måde.

Vi havde en stor familie, og min mand var biskop, da alle børnene stadig var små. Jeg knoklede hele dagen lørdag og hele morgenen om søndagen for at få dem i kirke, og jeg var nødt til at få dem derhen tidligt, for ellers nåede vi slet ikke derhen. Vi fyldte en hel bænk – hele bænken i midten var fyldt med vores børn på den næstbageste række – og vi var der, før mødet begyndte.

Jeg mindes, at en søster en dag lænede sig over mod mig og sagde: »Søster Lant, hvis mine børn var lige så dygtige som dine, og hvis det var lige så let for mig, som det er for dig, så ville jeg også have en stor familie.«

Jeg begyndte at græde, og jeg græd under hele mødet. Min mand blev ved med at se på mig som om: »Hvad er der galt? Hvad er der galt?« Jeg var

ødelagt. Jeg gik helt ned. Og det skyldtes, at det ikke var let.

Vi har det med at dømme hinanden. Vi dømmes hårdt. Eller vi dømmes urimeligt, når vi ser på andre uvenligt. Og vi ved i virkeligheden ikke, hvordan den andens situation er. Vi skal bare elske hinanden.

Ældste Holland

Og hold fast ved lærdommene, hold fast ved disse idealer – vi må klatre op ad det bjerg på den bedste måde, vi kender til, og det vil nogle gange være lidt forskelligt fra familie til familie.

Arbejde sammen

Ældste Oaks

Der er et andet aspekt, og det er at opfordre fædre til at påtage sig ledelsen. Familieproklamationen beder fædre om at tage ledelsen. Fædre bør kalde deres familie sammen omkring sig til familiebøn. Fædre bør sikre sig, at der afholdes familieaften. Sommetider gøres det bedst ved at uddelegere planlægningen til moderen; hun er måske meget bedre til det end faderen. Men Herren holder faderen ansvarlig. Derfor står der i familieproklamationen, at »skal fædre lede«.

Fædre, rejs jer og påtag jer jeres rolle.

Ældste Holland

Og det stemmer også med vores tidligere bemærkning om, at mange kræfter i verden forsøger at fjerne mennesker fra hjemmet. Dette er endnu et eksempel på, hvordan vi

bringer folk ind i hjemmet, deriblandt og især, vi siger der igen, fædre.

Søster Lant

Fædrene præsiderer, og fædrene kalder deres familie sammen omkring sig. Men mødre må være behjælpelige med det. De må gøre det muligt for deres familie at samles på den måde og bane vejen for, at det bliver en god oplevelse.

Søster Beck

Når vi er sammen, og vi ved – vi går helt tilbage til det første princip – at familien er indstiftet af Gud, og at man er sammen om det, så planlægger man selvfølgelig sammen og sørger for, at det sker. Ved fælles hjælp får man det til at ske.

Søster Lant

Og børnene må være villige. Teenagere må være villige til at reagere.

Søster Beck

Det er de nogle gange.

Ældste Oaks

Det er ikke nogen lille opgave.

Søster Lant

Gør det alligevel. Gør det alligevel. De principper, vi har talt om, alle disse principper om, hvad familien bør baseres på, fører alle til templet. Jeg mener, at templet er en så stor velsignelse i vores liv, hvad enten vores familie allerede har været i templet, eller om vi håber på en familie, der vil komme til templet. Alle disse sande principper og disse mønstre i familielivet kulminerer i templets velsignelser, fordi det er der, at vi bliver evige familier.

Ældste Ballard har sagt til os, at »de af os, som er blevet betroet med dyrebare børn, er blevet overdraget et heligt og ædelt hverv. For det er os, som Gud har udset til at omgive vor tids børn med kærlighed og troens ild og en forståelse af, hvem de er.«⁵ Det siger det hele om, hvad vi skal gøre som forældre.

Slægten

Ældste Holland

Hvorfor taler vi ikke lidt om andre, som kan hjælpe »familien« – bedste-forældre, tanter, onkler, nogle, som midlertidigt ikke har en hel familie. Vi anerkendte i introduktionen, at ikke alle passer på denne profil, men vi kan alle forpligte os til idealet, vi kan alle forpligte os til læren. Er der nogen kommentarer til, hvordan familien i bredere forstand kan hjælpe til og vise interesse?

Søster Lant

Jeg ville afsky tanken om som mor, at jeg ikke fik hjælp fra nogen anden. Jeg er taknemlig for de gode mennesker, som har påvirket mine børn. Og der er mange af dem – lærere, naboer, venner og slægtninge. Der er mange måder, som mennesker hjælper mine børn på. Og det er jeg er taknemlig for. Det er et yderligere vidnesbyrd om de ting, som vi prøver at lære dem. Nogle gange når man til et punkt med et af sine børn, hvor man ikke kan påvirke dem, som man gerne vil, men hvor andre kan.

Nogle af mine børn har boet i udlandet. Min yngste datter har boet i Spanien med sin mand, og hun fik sit

første barn i Spanien. Hun var selvfølgelig langt væk fra mormor, og jeg var bekymret over det og for hende, men disse dejlige hellige dér var hendes familie. De var dér for hende, og de hjalp hende, og de samledes omkring hende og elskede hende og elskede den nyfødte. Hvor var jeg taknemlig for dem og deres omsorg og for deres indflydelse i hendes tilværelse.

Eldste Oaks

Min far døde kort før min 8-års fødselsdag, og jeg er vokset op i et hjem med kun en forælder, så jeg kender personligt betydningen af bedsteforældre, tanter, onkler, kusiner og fætre. Jeg har frydet mig over at se styrken i slægten, når jeg har rejst uden for USA.

Jeg tror, at slægtsstrukturen i mange dele af verden er stærkere, end den er blevet i Nordamerika. Jeg opmuntrer mine medsøskende i Nordamerika til at sikre sig, at de rækker ud og styrker slægten, og jeg ved, at der er steder i verden, hvor det fungerer bedre end i Nordamerika.

Menighedsfamilien

Søster Beck

Der er også menighedsfamilien. Som vi har nævnt, vil der i alle menigheder være et bredt udsnit af erfaringer og udfordringer. Nogle af disse kvinder er i stand til at få børn, nogle bliver gift, nogle bliver enker, og nogle gør det ikke. Faktisk er der kun få kvinder, som kan få børn og få mange af dem. I denne menighedsfamilie bør vi stå sammen og støtte dem, der byder børn velkom-

men i deres familie. Det er en udfordring at have en stor familie. Jeg håber bestemt ikke, at et medlem af Kirken går hen til en søster i menigheden og siger: »Du er vanvittig at få endnu et barn,« men snarere glæder sig over hendes evne og hendes ønske om at få dem og siger: »Jeg støtter dig. Lad mig gøre alt, hvad jeg kan for at opmuntre og hjælpe dig dermed.«

Eldste Oaks

Jeg er glad for, at du nævnte det, for vi får underretninger om, at nogle sidste dages hellige kritiserer andre sidste dages hellige for at få børn. Jeg husker tidligt i vores ægteskab, da min hustru June blev gravid med vores femte barn, og en meget aktiv søster i menigheden sagde til hende: »Hvad er det du prøver på – at befolke verden helt alene?« Jeg var stolt af June, da hun straks svarede: »Jeg kan ikke tænke på nogen, der er bedre til det!«

Eldste Holland

Og vi anerkender alle – søster Tanner nævnte det – at der er spørgsmål om helbred, der er spørgsmål, som ikke er materialistiske. Vi taler ikke om penge eller politisk korrekthed eller tager hensyn til samfundet, vi taler om legitime evangelieorienterede emner, som vi følger og måler. Så meget desto mere grund til ikke at dømmе. Vi underviser, vi opmuntrer, vi står sammen, vi hepper; inden for evangeliets rammer opfordrer vi mennesker til at stræbe efter den skæbne, som er deres.

Giv aldrig op

Søster Tanner

I forbindelse med emnet at opfostre børn, har vi sandsynligvis mennesker blandt vore tilhørere, som begynder at føle sig ilde til mode. Forskellen mellem idealet og hverdagens virkelighed virker sommetider meget stor for os som mødre og fædre. Men jeg ved, at det er en evig rolle at være mor og far, en evig kaldelse, og at vi med den kaldelse, som med enhver kaldelse, er velsignede med en kappe. Vi har brug for den kappe, og vi har brug for at have den kappes ånd med os altid, når vi opfoster vore børn. Jeg tror faktisk, at vi ligesom Elisa har brug for to andele af den ånd, når vi opfoster vore børn (se 2 Kong 2:9). Jeg tror, at vor himmelske Fader vil velsigne os dermed. De er hans børn, og han vil velsigne os med to andele af den ånd, når vi søger at opdrage dem i retfærdighed.

Eldste Oaks

Og nogle er bare mere besværlige end andre. Der findes ikke nogen måde at behandle alle børn ens på med hensyn til forældreopmærksomhed eller nogle af de nødvendige grundlæggende beslutninger. Vi kan måske dele ligeligt ud af ejendele, hvis vi vælger det eller lader være, men vi kan helt sikkert ikke dele vores tid ligeligt, fordi behovene er forskellige.

Søster Beck

Jeg så et sådant eksempel på fordeling af tid i mit eget hjem, da jeg voksede op. Min ældste søster, den

ældste af 10, mistede sin hørelse, da hun var to år. Min mor kunne umuligt sige: »Jeg vil give dette barn 10 minutter og 10 minutter til det næste.« Denne datter krævede utvivlsomt den største portion af tiden i familien i temmelig lang tid.

Jeg tror også, at hjælpen og styrken i en familie beseglet for evigt kommer fra templet. Ligesom en stavspræsident får nøgler og magt og myndighed, og en biskop har nøgler og myndighed til at lede sin menighed og virke der, får forældre i templet magt til at få svar og få åbenbaring til at løse, det de skal løse.

Ældste Oaks

En del af denne vision er at forstå, at Gud har givet disse, sine børn, magten til at vælge. Og tiden kommer, efterhånden som de bliver ældre, hvor de skal træffe valg og stå til ansvar for dem.

Det er altid ulykkeligt, når forældre hele deres voksenliv bærer på en byrde af skyld for enhver beslutning, deres børn har truffet. Vi giver aldrig, aldrig, aldrig op. Og vi er ansvarlige for at undervise i de rigtige principper og gøre alt, hvad vi kan, med kærlighed og overbevisning osv. Alle disse er præstedømmepprincipper, der skal udøves i familien så vel som af Kirkens ledere. Men i sidste ende siger jeg til mine medforældre og -bedsteforældre: Bliv ved med at bede, bliv ved med at prøve, men slip den tunge skyldfølelse, for mennesker, der har fået ret til at vælge, vil foretage forkerte valg. Sommetider er den eneste måde, nogle men-

nesker kan lære, ved at foretage et forkert valg og se dets konsekvenser. Så sætter vi vores lid til den utrolige kraft i vor Herre og Frelser Jesu Kristi forsoning. Og der er næppe nogen synder, vi kan begå her i livet, som ikke baseret på de rette principper kan blive tilgivet gennem kraften ved vor Herres forsoning.

Skabe et nærende klima

Søster Lant

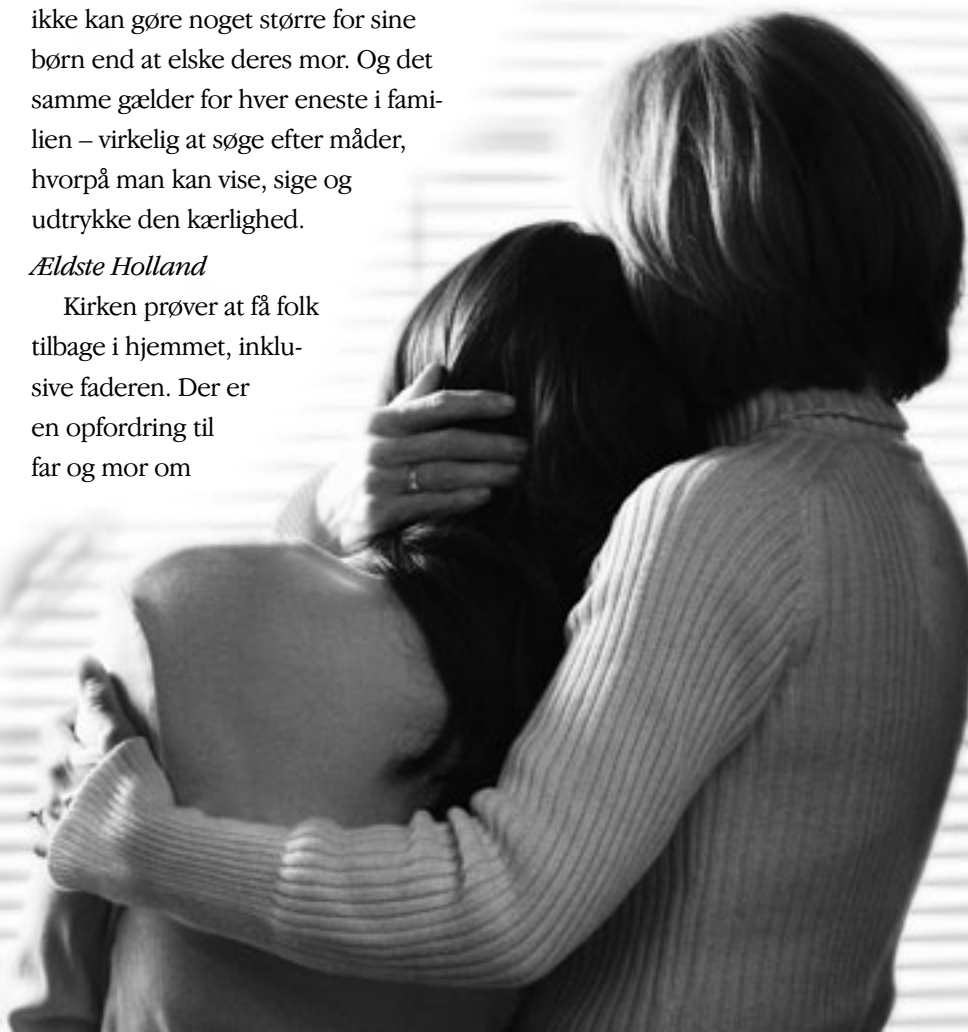
Har vi sagt nok omkring det virkelige at elske hinanden? Vi har brugt en masse ord på, hvordan vi bør under-vise vore børn og det, vi skal gøre i vore hjem, men jeg tror, at vi ganske enkelt skal have kærlighed til hinanden. Jeg har hørt udtalelsen, at en far ikke kan gøre noget større for sine børn end at elske deres mor. Og det samme gælder for hver eneste i familien – virkelig at søge efter måder, hvorpå man kan vise, sige og udtrykke den kærlighed.

Ældste Holland

Kirken prøver at få folk tilbage i hjemmet, inklusive faderen. Der er en opfordring til far og mor om

begge at være hjemme så meget som muligt.

Min hustru far døde for ikke så længe siden, og hun har sørget, som en datter sørger over tabet af sin far. Jeg trøstede hende, og hun sagde: »Men han elskede mig så højt. Han sang for mig. Han lagde mig i seng. Han puttede mig.« Hun sagde: »Jeg kan knap nok huske en aften, hvor han ikke har puttet mig i seng og sunget for mig.« Jeg understreger betydningen af, at fædre er til stede i hjemmet. Og jeg hylder mine drenge, som klarer det bedre, end jeg nogensinde har gjort med at skifte ble og gå ud med børnene i kirketiden.

Søster Lant

Jeg tror, at der er en stærk indflydelse i verden, som prøver at trække os ikke blot ud af hjemmet, men også væk fra det, der virkelig betyder noget. Og når jeg ser på, hvad der får os af sporet i familien, så er det nogle gange at have for meget og andre gange at have for lidt. Men det har alt sammen noget at gøre med det materielle. Jeg tror, at vi virkelig må se omhyggeligt på vores liv og på vores prioritering – har vi for travlt? Prøver vi at gøre for meget? – Og ser på det, der virkelig er afgørende i vore børns tilværelse, og sørger for, at vi ikke udelukker det åndelige.

Søster Beck

Jeg tror ikke, at det kræver en masse ekstra aktivitet eller tid at følge Herrens plan. Det kan gøres på enkle måder. Jeg tror, at et af de vigtigste begreber for forældre at forstå omkring et hjem er at skabe et godt klima. Ofte siger vi, at det er opgaver, eller vi måler det med præstationer eller ting eller lister. Men vi kan tænke på et klima, hvor noget kan vokse. Ordet *nære* betyder at hjælpe noget med at vokse. Intet kan gro, hvor der er for tørt eller for koldt, eller hvor jorden er for hård. Forældres job ved opfostring af børn er at bevare et miljø, hvor noget kan vokse med Ånden, hvor der er tro og håb og næstekærlighed.

Jeg så en vidunderlig mor i Mexico. Hun havde en lille gårdsplads uden for sin hoveddør, og hun havde malet en have på muren. Hun havde ikke jord, hvor hun kunne have en have.

Hun havde en mur, så hun malede en have med blomster, træer og et springvand. Hun ønskede at skabe et miljø, hvor hun og hendes familie kunne udvikle sig. Hvilken smuk tanke hun havde med at skabe et sted, der kunne give hendes familie den vision.

Ældste Oaks

Min mor elskede at citere Pearl Bucks ord, som lød: »Jeg elsker mine børn af hele mit hjerte, men jeg kan ikke bruge al min tid på dem.«⁶ Og hun var meget omhyggelig med den begrænsede tid, hun havde til rådighed, efter hun blev familiens eneforsørger. Hun var meget omhyggelig med, hvad vi lavede i den knappe tid, vi havde mulighed for at tilbringe sammen. Hun ville gerne have, at vi arbejdede sammen på projekter. Jeg ser tilbage på det med større påskønnelse, end jeg oplevede det dengang. Det var, som om mor altid tilrettede nogle projekter for os, så vi kunne rydde op i garagen. Jeg ser tilbage på det, og jeg er klar over, at hun stræbte efter en meget vigtig funktion som forældre, nemlig at få børnene til at arbejde sammen og med deres forældre.

Det bliver sværere og sværere at gøre det i nogle bysamfund, som mange bor i. Mennesker i visse mindre udviklede dele af verden, hvor mand, hustru og børn arbejder sammen i rismarkerne, har ikke samme problem. Men princippet virker overalt, og det er meget, meget vigtigt for os.

Principper for husførelse

Søster Lant

Du taler om principper. Jeg tror, at det er det, vi virkelig må drøfte i denne samtale, fordi familier og familieomstændigheder er forskellige over hele verden. Vi må ty til disse grundlæggende principper i evangeliet – arbejde, kærlighed, uselviskhed, tilgivelse og tjeneste – for at vide, hvordan vi skal opdrage vore børn og styrke vore forhold.

Ældste Oaks

Jeg tror, at familieproklamationen giver os nogle principper, som vi skal henvise til:

»I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn.« Der står ikke *udelukkende*. »I disse hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere.«

Der kan være situationer, hvor moderen er nødt til at være forsørgeren. Jeg voksede op i et sådant hjem. Faderens helbred forhindrer ham måske i at udføre en funktion, der er nævnt som hans ansvar. Men med princippet om, at jævnbyrdige partnere løser problemerne, kan disse omstændigheder ordnes individuelt med inspiration fra himlen.

Søster Tanner

For at skabe et hjem kræves kendskab til visse principper og anvendelsen af visse færdigheder. Manglen

på færdigheder i husførelse – og jeg mener ikke bare at bage brød – har ført til en følelsesmæssig hjemløshed, der er årsag til nogle af de samme bivirkninger som egentlig hjemløshed. Mennesker, der ikke har noget sted at tage hen, hvor Ånden er, hvor der er følelsesmæssig stabilitet, og hvor der undervises i de værdier og principper, som vi har talt om, har mange af de samme problemer, som hjemløse har, fx fortvivlelse, narkotikamisbrug eller umoralitet. Vi har mulighed, hvor mødre og fædre arbejder sammen, for at skabe et hjem sammen, at skabe et miljø, der danner grundlag for et hjem. Hjem er ikke kun et sted, det er en følelse, og det er en ånd.

Ældste Oaks

Jeg er glad for, at du taler om at skabe et hjem, for *at skabe et hjem* er i nogles øjne et nedsættende udtryk, og det bør det ikke være. Men måske er vi nødt til at definere det. At skabe et hjem er ikke blot at bage brød eller gøre et hus rent. At skabe et hjem er at skabe det nødvendige miljø til at nære vore børn til evigt liv, hvilket er vores ansvar som forældre. Og det ansvar er lige så meget fædres som mødres.

Søster Lant

Og det hjem skal være et trygt sted, hvor alle i familien kan komme og vide, at de er elsket, og at de er i sikkerhed for denne verdens ting, og at de er okay.

Ældste Oaks

Med hensyn til uddelegering så er der sikkert mange praktiske husholdningsopgaver, der kan uddelegeres, men ingen opgaver i forbindelse med at skabe et hjem kan uddelegeres. Vi overdrager ikke ledelsen af en familieaften. Vi overdrager ikke familiebøn til andre. Vi overdrager ikke en mors og en fars kærlighed til børnene eller den særlige tid, der er så væsentlig for vækst. Lad os skelne mellem husholdning og at skabe et hjem.

Søster Lant

Vi kan ikke overdrage disse ansvar, men vi kan være fælles om dem.

Ældste Oaks

Ja, det kan vi.

Ældste Holland

Det, der slog mig, da ældste Oaks sagde: »Man kan ikke overdrage«, er, at man ikke kan overdrage det til samfundet, man kan ikke overdrage det til handelskammeret –

Ældste Oaks

– selv ikke til Kirken.

Ældste Holland

– eller til Kirken. Det er min pointe. Lad os tale os det. Det fører os over til begrebet om, hvordan Kirken kan hjælpe og velsigne familien. Der er visse ting, der ganske enkelt ikke kan og bør gøres af Kirken – eller nogen anden – når det egentligt er et familieanliggende.

Planlægge aktiviteter

Ældste Holland

Hvilket råd har vi kollektivt til kirkeledere for at hjælpe dem med at finde balancen mellem at hjælpe familier samt planlægge aktiviteter? Tid er et problem i Kirkens menigheder og stave.

Ældste Oaks, hvordan ser vi på planlægning af aktiviteter?

Ældste Oaks

Lad mig tale til biskopper og stavspræsidenter, som præsiderer over menighedsråd og stavsråd. Lad os få forældretid med i overvejelserne, når vi planlægger, så vi ikke kun får plads til ethvert tænkeligt møde og aktivitet i kirkekalenderen uden hensyn til, hvordan det påvirker familier.

Ældste Holland

Vi ønsker at velsigne den enkelte, men vi er også nødt til at beskytte familien som en enhed.

Søster Beck

For år tilbage lavede jeg en lille regel for mig selv, som jeg tror, at alle kan bruge. En god grund til at have en menigheds- eller stavsaktivitet er, at vi har brug for den, og fordi den vil styrke vore familier og den enkelte. En dårlig grund til at have en aktivitet er, at det er tradition, eller fordi det er en bestemt helligdag, som vi skal fejre. Når vi taler om evangeliske mønstre, kender vi behovet. Lad os planlægge aktiviteterne omkring disse behov, og hvis noget var en alle tiders aktivitet sidste år, betyder det ikke, at vi skal gøre den til en tradition.

**Når et menighedsråd eller et præsidentskab holder møde, bør de overveje:
»Hvordan kan vi støtte familien?«**

Ældste Oaks

Og vi kan sige, at det er bedst, når planlægning i Kirken tager hensyn til familiernes forhold, således at den samlede byrde på familierne på hverdagsaftener og i weekenden ikke er alt for stor og ikke blot river de tidspunkter væk, hvor familien har mulighed for at være sammen.

Vi er nødt til at advare om, at hvis vi frigiver mere tid til familien, må forældrene påtage sig mere ansvar for at sikre sig, at det ikke kun øger sport, tv-kiggeri, individuelle sportsaktiviteter eller deltagelse i mange meget gode aktiviteter i samfundet for børn. Vi prøver ikke at skade Kirken i konkurrence med andre aktiviteter. Vi prøver at disciplinere brugen af Kirkens møder og aktiviteter til fordel for familien. Og familien må udfylde det vakuum i stedet for at invitere andre til at udfylde det.

Søster Lant

Det lægger faktisk ansvaret tilbage på familien, gør det ikke?

Ældste Oaks

Det gør det.

Menigheds- og familieråd

Søster Beck

Når et menighedsråd samles, eller et præsidentskab holder møde, drøfter de ofte følgende: »Hvordan kan vi få folk til at støtte os i vores organisation?« eller »Der var mange til stede, vi fik en masse opbakning.« Det er egentlig en bagvendt tanke. Når et menighedsråd samles, eller et præsidentskab holder møde, bør de begynde med at sige: »Hvordan kan vi støtte familien?« så er det, vi gør, en følge af noget, der vil støtte familien og ikke den anden vej rundt. Jeg tror, at vi alle kan vende kikkerten den anden vej.

Ældste Oaks

Og det er et godt emne for menighedsråd, hvor en gruppe, som den vi er i dag, samles, og alle har deres eget perspektiv. Biskoppen skal træffe den endelige afgørelse, men han hører fra alle grupper, og han kan prøve at lægge niveauet for aktiviteter og tilpasse planerne i overensstemmelse med de principper, vi har talt om.

Ældste Holland

Jeg mener, at det kan være værdifuldt her midt i denne samtale at holde en pause og sige til tilhørerne i Kirken, at selv om det ikke nødvendigvis var vores oprindelige hensigt, viser vi her det, som vi gerne så ske blandt Kirkens mænd og kvinder.

Ældste Oaks

I alle kulturer.

Ældste Holland

I alle kulturer. Det er den måde, som menighedsråd bør tale sammen på. Det er den måde, som ægtemænd og hustruer bør tale sammen på. Vi viser respekt, vi er interesserede, nogle har forslag, og vi fortæller det til hinanden. Og i nogle kulturer – dette er en verdensomspændende transmission – vil dette være i modstrid med traditioner, historie og stilen hos nogle folk. Men evangeliets kultur skal altid i sidste ende være fremherskende. Hvis det ikke har været den lokale sædvane eller lokale tradition at lytte til søstrene eller at udvise den vidunderlige respekt, som disse søstre har vist præstedømmet – fra alt dette håber vi, at Kirkens medlemmer forstår behovet for at lytte til, elske

hinanden, tale sammen, få de bedste forslag, bede om vejledning og få bedre familier og en bedre kirke som følge heraf. Det bør ikke være det mindst vigtige budskab, vi har bragt under vores transmission i aften.

Matche behov og ressourcer

Ældste Oaks

Ældste L. Tom Perry gav os et stor-slået princip ved det verdensomspændende oplæringsmøde for ledere i januar 2003. Lad mig læse lidt at det, han sagde, blot for atter at fremhæve det. Det er vigtigere i dag, end det var for fem år siden, da han første gang præsenterede det. Han sagde:

»Hemmeligheden ved at opbygge en menighed, et distrikt eller en stav er at kende jeres medlemmer, deres evner og deres behov og at opbygge jeres program baseret på de ledere, der er til rådighed samt jeres medlemmers behov ...

»Husk altid, at større ikke nødvendigvis er bedre. Udvid kun i det forhold, som jeres enheds størrelse og modenhed tillader det. Spar på jeres medlemmers kræfter.«⁷

Det er et princip, der frigør tid og ressourcer.

Søster Lant

Det er det. Det er så det, der sker med en organisationsleder, en primaryleder i en menighed. Ofte kalder man den primaryleder, og hun ser på Primarys program og tænker: »Hvordan skal jeg klare alt det?« Og hun arbejder på at gøre det og ser dernæst på, hvad hun ellers kan gøre.

Vi må have fokus på familien i alt arbejdet, som vi er kaldet til at gøre, for vi behøver ikke at gøre mere. Sommetider kan vi tage programmet, se på vore medlemmers behov og gøre mindre.

Ældste Holland

Ældste Scott sagde, at man sommetider højner sin kaldelse ved at gøre mindre, ikke mere.⁸ Man har fokuseret mere, udøvet bedre dømmekraft. Man har øget kvaliteten, men selve massen kan være mindre, ikke større. Det er en lige så frigørende tanke, tænker jeg – ikke for at skulke eller slippe nemt om ved det, men for virkelig for alvor at se på det store billede, deriblandt familien, og måske sommetider gøre mindre.

Søster Lant

Og virkelig ofte er disse organisationsledere så dygtige, de kan gøre så meget, at vi bliver revet med. Vi må holde øje med os selv, så vi ikke gør det, og fokusere på mennesker, ikke på programmet.

Visdom og god dømmekraft

Søster Tanner

Jeg påskønner præstedømmeledere, der ser på familiens situation, før de kalder nogen. Jeg ved, at kaldelser er inspireret, men de kræver også visdom og dømmekraft hos præstedømmeledere.

Ældste Oaks

Enheder med et begrænset antal aktive medlemmer bør være meget forsigtige med at besætte alle kaldelser ved at give de samme 10 men-

nesker i menigheden 4 eller 5 kaldelser hver. Det er ikke sådan, man får en stærk familie. Det er ikke sådan, man får en stærk menighed. En inspireret præstedømmeleder bør begynde med udgangspunktet, at travle forældre ikke bør have flere kaldelser.

Programmet skal måske reduceres noget for at imødekomme kravene for det princip, som ældste Perry beskrev i 2003 ved den verdensomspændende oplæringstransmission for ledere i januar 2003.

Ældste Holland

Og vi anerkender alle – alle ved dette bord kan anerkende – at offer stadig er et princip i Jesu Kristi evangelium. Vi ofrer os for hinanden på tværs af familiebånd. Man kan føre det langt, og man er ude i grenen, menigheden og staven. Vi er alle blevet kaldet til at gøre noget, der har stillet store krav til os, og vi måtte vurdere det lidt i denne retning: »Hvad gør vi for at beskytte vores familie?« og »Hvad gør vi for at beskytte Kirken?« »Hvordan sikrer vi, at Kirken såvel som familien blomstrer?«

Vi har brug for visdom og dømmekraft for at kunne gøre det hele. Men vi kan ikke gøre det hele på én gang, og sommetider behøver vi ikke at gøre alt det, vi har gjort. Men vi bliver velsignet ved at gøre det nødvendige.

Søster Beck

Jeg husker ældste Ballards vidunderlige undervisning, da han underviste os i at være vise. »O, vær vise,« sagde han, »i jeres valg i disse ting.«⁹ Læren om offer er vigtig. Hvis jeg går tilbage, kom en del af mit spirende

vidnesbyrd, da jeg begyndte med at sige: »Det er en vidunderlig kirke,« fordi jeg så mine forældre tjene og kæmpe i deres kaldelser og lære. Det lærte mig noget. Og jeg har oplevet store krav og er kommet Herren nærmere gennem mit eget virke. Jeg vil aldrig ønske at sige, at det er enten familien eller tjeneste. Der skal være en balance og en sammenhæng mellem det, vi forpligter os til over for Herren med at bidrage til at opbygge hans rige, og det, vi forpligter os til for at skabe en familie. Det følges ad. Det er ikke den ene eller den anden.

Glæden ved sabbatten

Aldste Holland

Kan jeg komme med en bøn til vores gruppe og til Kirken om, at vi gør alt, hvad vi kan, for at kræve glæden ved sabbatten tilbage. Jeg ved ikke af, at der er noget bedre, vi kan gøre for at styrke familieenheden i Kirken, end at nyde søndagen fuldt og helt. Og vi nyder den. Jeg nyder den. Så travlt som jeg har, nyder jeg søndagen i fulde drag. Men de tidligste udtalelser i skriften, især helt tilbage fra Det Gamle Testamente og til og med vore egne udtalelser i Lære og Pagter, har handlet om glæden ved sabbatten, glæden ved at tilbede og den frydefulde sabbat. Vi kan helt sikkert gøre det bedre ved at have en sabbat sammen. Vi skal i nogle tilfælde forenkle disse mange opgaver, for at en lige så vigtig del af efterlevelse af evangeliet kan foregå i hjemmet.

Søster Beck

Du taler også om sabbatsdagen, og hvordan man kan styrke den oplevelse. Jeg tror, at travlheden og de opgaver, som vi lægger over på sabbatten for at tage os af kirkearbejde, ofte fjerner os fra den egentlige grund til, at vi går i kirke. Vi tager af sted for at forny vore pagter. Hvis familier ville forberede sig til det og fokusere på det i forbindelse med sabbattens oplevelser, lad os begynde der, så tror jeg, at vi kunne nå langt med hensyn til at velsigne vores familie. Vi tager af sted for at forny vore pagter, resten er blot noget, der er føjet til. Det er ikke en sekundær oplevelse; det er hovedårsagen til, at vi tager af sted.

Nogle gange tror jeg, at vore børn på grund af vores travlhed går glip af

det budskab. Og det bør være det første, vi lærer dem.

»Kom og spis«

Aldste Holland

I den sande ånd med at skabe et hjem, i ordets bedste og mest ophøjede betydning, håber jeg, at vi igen kan sidde sammen ved et fælles middagsbord som familie. Næsten enhver sociolog vil sige – og det gør de – at der måske ikke er noget, der forener en familie mere i løbet af en uge end at spise sammen på et aftalt tidspunkt.

Søster Beck

Et eksempel fra skriften, der er en af mine favoritter, står i det sidste kapitel i Johannesevangeliet, hvor Frelseren samlede sine disciple ved

Der er måske intet, der forener en familie mere i løbet af en uge end at spise sammen.

Genezaret Sø. Han havde et bål af trækul og nogle fisk, og han sagde: »Kom og spis.« Det beskriver en hel del forberedelse. Et måltid var forberedt – et familiemåltid, kunne man sige – og han inviterede dem til at komme og spise, ikke lige smutte forbi og spise, men komme og spise. Og så siger skriften: »Da de var blevet mætte,« begyndte han at undervise dem i den vidunderlige lære om at vogte hans får (se Joh 21:9-15). Der sker noget, når man spiser sammen og slapper af, når man har den følelse. Hvordan ville hans lære virke, hvis han ikke havde forberedt stedet, hvor han underviste i det?

Han skabte rammerne for den fantastiske undervisning, og det var et måltid. Jeg tror ikke, det var et tilfælde.

Hold fast ved lærdommene

Ældste Oaks

Vedrørende alt det, vi har talt om, så tror jeg, at det er afgørende for os at undgå at benytte verdens forbilleder som vores vejledere for forældreomsorg og ægteskab og alt det, der har evig betydning. Jeg tænker på apostlen Paulus' råd til korintherne. Det står i 2 Korintherbrev, kapitel 6. Han talte til dem, der havde evangeliet, og han sagde: »Træk ikke på samme hammel som de vantro! For hvad har retfærdighed med lovløshed at gøre?« (2 Kor 6:14). Han siger til os, at vi ikke har råd til at stå side om side, forenet med verden, når vi prø-

ver at tage disse afgørende, evige beslutninger.

Ældste Holland

Og for mig virker det som om, at hvis vi holder fast ved Kirkens lære – jeg vender igen tilbage til det begreb, som vi indledte denne samtale med, begrebet om en plan og et råd, som vor Fader i himlen gav os, før vi nogensinde kom herved – hvis vi kan holde fast ved den lære, vil vi nå igennem, vi vil få svar på vore bønner, og vi vil stå på et fundament af sande principper.

Jeg har ofte tænkt, og jeg har sagt det til mine egne børn, at de forældre, der fortsatte forbi Chimney Rock og forbi Martin's Cove (og nogle få kom ikke længere end dertil), og alle de små grave, der ligger spredt overalt i denne kirkes historiske landskab – de gjorde det ikke for et program, de gjorde det ikke for en hyggelig sammenkomsts skyld, de gjorde det, fordi troen på Jesu Kristi evangelium fandtes i deres sjæl, den fandtes i deres allerinderste. Det var den eneste måde, hvorpå disse mødre kunne begrave deres lille barn i en brødkasse, og gå videre og så sige: »Det forjættede land findes derude et eller andet sted. Vi skal nok klare den til dalen.«

De kunne sige det på grund af pagter og lærdomme og tro og åbenbaring og Ånden. Hvis vi kan beholde det i vores familie og i Kirken, så begynder måske en masse andet at fungere af sig selv. Måske falder en

masse andet unødvendigt af vognen. Jeg har hørt, at de håndkærrer kun kunne bære så og så meget. Ligesom vore forfædre måtte vælge, hvad de tog med, så vil det 21. århundrede måske tvinge os til at beslutte: »Hvad kan vi lægge på denne håndkærre?«. Det er substansen af vores sjæl. Det er det, vi består af i vores allerinderste. Vi vil have velsignet familien og Kirken, hvis vi kan holde fast ved åbenbaringerne.

Ældste Oaks

Ældste Holland, jeg synes det er en god bemærkning at slutte med.

Ældste Holland

Ældste Oaks, søster Beck, søster Lant og søster Tanner, jeg siger tak på hele Kirkens vegne. Tak for jeres tid, jeres kærlighed, jeres indsats, jeres egne ofre og den overbevisning, I har i jeres sjæl om familieliv og familiekærlighed i Jesu Kristi evangelium. Tak. Og brødre og søstre, tak til alle jer.

NOTER

1. »Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 101.
2. Gordon B. Hinckley, *Liabona*, maj 2003, s. 59; eller *Stjernen*, jan. 1998, s. 71.
3. Se »Thurber«, *Life*, 14. mar. 1960, s. 108.
4. John Milton, *Paradise Lost*, bog 8, linje 601-602.
5. M. Russell Ballard, »Se jeres små«, *Stjernen*, okt. 1994, s. 40.
6. Se Pearl S. Buck, »At Home in the World«, *Marriage and Family Living*, feb. 1942, s. 2.
7. L. Tom Perry, »Den grundlæggende enheds program«, *Første verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, jan. 2003, s. 9.
8. Se Richard G. Scott, »Det doktrinære grundlag for hjælpeorganisationerne«, *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, jan. 2004, s. 7-8.
9. Se M. Russell Ballard, *Liabona*, nov. 2006, s. 17-20.

Et fristed fra verden

PRÆSIDENT THOMAS S. MONSON

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Bring himlen ind i vore hjem

Mine brødre og søstre, det er med stor ydmyghed, at jeg afslutter dette inspirerende møde. Vore tanker har kredset om hjemmet og familien, mens vi er blevet mindet om, at »Hjemmet er basis for et retskaffent liv, og der er ikke noget andet sted, som kan tage dets plads eller udfylde dets afgørende funktioner.«¹

Som vi ved, findes familier i alle afskygninger. Nogle består af far, mor, brødre og søstre, mens andre består

af en enlig forælder og børn. Atter andre består måske kun af en person.

Uanset hvordan vores personlige familie ser ud, så vil vi, hvis vi følger de retningslinjer, der er præsenteret for os ved dette møde, komme nærmere til Herren og bringe mere af himlen ind i vores hjem.

Da Jesus vandrede på de støvede veje i byer og landsbyer, som vi nu ærbødigt kalder det hellige land, og underviste sine disciple i det smukke Galilæa, talte han ofte i lignelser på den måde, som folk bedst forstod. Han talte ofte om det at opbygge et hjem i forhold til tilværelsen hos dem, der lyttede.

Han erklærede: »Ethvert ... hus i splid med sig selv kan ikke bestå« (Matt 12:25). Senere advarede han: »Se, mit hus er et ordens hus ... og ikke et forvirringens hus« (L&P 132:8).

Verden fyldes mere og mere med kaos og forvirring. Budskaber svirrer omkring os, som modsiger alt, hvad vi har kært – lokker os til at vende os bort fra det, der er »dydigt, elskeligt,

værd at tale godt om eller rosværdigt« (TA 1:13), og i stedet tilegne os en tankegang, der ofte er fremherskende uden for Jesu Kristi evangelium. Men når vores familie står sammen om vore mål, og der hersker en atmosfære af fred og kærlighed, så bliver hjemmet et fristed for verden.

Når vi er trætte, syge eller modløse, hvor dejligt er det så ikke at kunne vende hjemad. Vi er velsignet ved at tilhøre og have en plads i familiens kreds.

Til tider kan vi kede os eller blive irriteret over hjemmet, familien og de kendte omgivelser. De virker måske knap så glamourøse, måske lidt ensformige, og andre steder virker nogle gange mere spændende. Men når vi har prøvet meget og har vandret vidt omkring og har set, hvor flygtig og sommetider overfladisk meget af verden er, så vokser vores taknemlighed for privilegiet ved at tilhøre noget, vi kan regne med – hjemmet, familien og loyalitet hos vore kære. Vi erfarer, hvad det betyder at være knyttet sammen af pligt, respekt og tilhørsforhold. Vi lærer, at intet fuldt ud kan erstatte de velsignede bånd i familien.

Vi husker alle vores barndomshjem. For de fleste dvæler vore tanker ikke ved, om huset var stort eller lille, om kvarteret var mondænt eller mindre pænt. Vi glæder os derimod over de oplevelser, som vi havde som familie.

Margaret Thatcher gav udtryk for denne dybsindige filosofi, da hun var premierminister i Storbritannien: »Familien er samfundets byggeklods.

Når vi beder med vores familie hver dag, er vi med til at sørge for den beskyttelse, som vi alle så desperat behøver i verden i dag.

Den er en børnehave, en skole, et hospital, et fristed, et tilflugtssted og et sted med fred. Den omfatter hele samfundet. Den former vores overbevisning; den er forberedelsen til resten af vores liv.«²

Tillad mig at komme med tre retningslinjer, der sikrer, at vores hjem bliver et lykkeligt tilflugtssted.

Et mønster på bøn.

Lad os for det første etablere en vane med at bede.

Er vi som et folk ikke taknemlige for, at familiebøn ikke er umoderne blandt os? Der er intet smukkere syn i hele verden end at se en familie, der beder sammen. Herren pålagde os, at vi skulle bede familiebøn, da han sagde: »Bed i jeres familie til Faderen og altid i mit navn, så jeres

hustru og jeres børn må blive velsignet« (3 Ne 18:21).

Når vi beder med vores familie hver dag, er vi med til at sørge for den beskyttelse, som vi alle så desperat behøver i verden i dag.

Et bibliotek fuld af lærdom.

For det andet må vores hjem være et lærdommens bibliotek.

En vigtig del af vores lærdommens bibliotek er gode bøger. At læse er en af livets sande glæder. I vores massekulturelle tid, hvor så meget, som vi støder på, er forkortet, tilpasset, forfalsket, pillet fra hinanden og kogt ned, er det beroligende og inspirerende for sindet at sætte sig for sig selv med en god bog.

James A. Michener, en kendt forfatter, foreslår: »En nation bliver det, som

dens unge læser i deres ungdom. Dens idealer dannes der, dens mål forankres solidt.«

Herren rådede: »Søg visdom i de allerbedste bøger, søg efter kundskab ved læsning og ved tro« (L&P 88:118).

Standardværkerne udgør selvfølgelig det ultimative lærdommens bibliotek, som jeg taler om. Lad os læse ofte i dem, både personligt og med vores familie, så vi kan blive oplyst og opløftet og komme Herren nærmere.

En arv af kærlighed

For det tredje må vi nyde en arv af kærlighed.

Tilsyneladende lærer børn sig små ting om kærlighed, når de stille opfanger deres forældres eksempel. Lad os sikre os, at vores eksempel er værd at efterligne. Når der i vores hjem findes kærlighed, vil vi ikke modtage Jakobs irettesættelse, som den er nedskrevet i Mormons Bog: »I har knust jeres sarte hustruers hjerte og mistet jeres børns tillid på grund af jeres dårlige eksempel over for dem, og deres hjertes hulken stiger op til Gud mod jer« (Jakob 2:35)

Gid vore familier og hjem i stedet må være fyldt med kærlighed: Kærlighed til hinanden, kærlighed til evangeliet, kærlighed til vore medmennesker og kærlighed til vor Frelser. Himlen vil så være lidt tættere her på jorden.

Må vi gøre vores hjem til et tilflugtssted, hvortil vores familie altid vil ønske at komme tilbage.

En længsel efter et hjem

Nogle husker måske beretningen om en meget ung dreng, som blev bortført fra sine forældre og sit hjem og ført bort til en landsby langt borte. Under disse forhold voksede denne lille dreng op og blev en ung mand uden at kunne huske sine forældre eller sit hjem. Da han blev ældre fik han i sit hjerte en længsel efter at vende tilbage til sine forældre og sit hjem.

Men hvor var hans hjem? Hvor kunne han finde sin mor og far? O, hvis han blot kunne huske deres navne, så ville hans opgave ikke virke så håbløs. Han søgte desperat at huske blot et glimt af sin barndom.

En dag huskede han i et glimt af inspiration lyden af en klokke fra landsbyens kirketårn, som bød velkommen hver sabbatmorgen. Den unge mand gik fra landsby til landsby for at høre denne bekendte klokke ringe. Nogle klokker lød næsten som den lyd, han huskede, andre gjorde ikke.

Til sidst stod den trætte unge mand en søndag morgen foran en kirke i en typisk landsby. Han lyttede omhyggeligt, da kirkeklokken begyndte at ringe. Lyden lød bekendt, helt anderledes end nogen anden han havde hørt, bortset fra den klokke, der ringede i hans minde om sin tidlige barndom. Ja, det var den samme kirkeklokke. Dens ringen var den rigtige. Hans øjne fyldtes med tårer, og han frydede sig i sit hjerte. Hans sjæl fyldtes med taknemlighed. Den unge mand faldt

på knæ og kiggede op over kirketårnet – ja mod himlen – og hviskede en bøn i taknemlighed: »Tak Gud. Jeg er kommet hjem.«

Jeg elsker teksten i en salme:
O elskede hjem, hvor jeg end
vandrer,
i fjerne lande og på havet,
som tiden går, mit hjerte for dig
banker
og savner dig endnu mer!
Om end stor er naturens skønhed,
og venner er gode og trofaste,
om end jeg omgives af munterhed
og sang,
savner mit hjerte og min sjæl stadig
dig.³

Må vi altid stræbe efter at gøre vores hjem til sikkert ly med kærlighed, fred og lykke, hvor Herrens Ånd gerne vil være. Dette er min bøn for os alle i Jesu Kristi navn. Amen.

NOTER

1. David O. McKay, i *Family Home Evening Manual*, 1965, s. iii.
2. I Nicholas Wood, »Thatcher Champions the Family«, *The Times*, 26. maj 1988, s. 24.
3. »O Home Beloved«, *Hymns*, nr. 337.

FAMILIEN

EN PROKLAMATION TIL VERDEN

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB OG DE TOLV APOSTLES RÅD
I JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

VI, DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB og De Tolv Apostles Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, erklærer højtideligt, at ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud, og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne.

ALLE MENNESKER – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder. En persons køn er et fundamentalt særkende ved den enkeltes førjordiske, jordiske og evige identitet og hensigt.

I DEN FØRJORDISKE VERDEN kendte og tilbad åndelige sønner og døtre Gud som deres evige Fader og accepterede hans plan, hvorved hans børn kunne opnå et fysisk legeme og opnå jordiske erfaringer for at udvikle sig frem mod fuldkommenhed og til sidst realisere deres guddommelige skæbne som arving til evigt liv. Den guddommelige plan for lykke gør det muligt for familieband at fortsætte på den anden side af graven. Hellige ordinanser og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for enkeltpersoner at vende tilbage til Guds nærhed og for familier at være forenet for evigt.

DEN FØRSTE BEFALING, som Gud gav til Adam og Eva, vedrørte deres mulighed for, som ægtemand og hustru, at blive forældre. Vi erklærer, at Guds befaling til sine børn om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden stadig er gældende. Vi erklærer endvidere, at Gud har befalet, at formeringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovligt viet som ægtemand og hustru.

VI ERKLÆRER, at den måde, hvorved det jordiske liv skabes, er guddommeligt bestemt. Vi bekræfter livets hellighed og dets vigtighed i Guds evige plan.

ÆGTEMAND OG HUSTRU har et stort ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn. „Sønner (børn) er en gave fra Herren“ (Sl 127:3).

Forældre har en hellig pligt til at opdrage deres børn i kærlighed og retskaffenhed, til at sørge for deres fysiske og åndelige behov, til at lære dem at elske og tjene hinanden, til at overholde Guds befalinger samt til at være lovlydige samfundsborgere, uanset hvor de bor. Ægtemænd og hustruer – mødre og fædre – vil over for Gud blive holdt ansvarlige for udførelsen af disse forpligtelser.

FAMILIEN er indstiftet af Gud. Ægteskabet mellem mand og kvinde er grundlæggende i hans evige plan. Børn har ret til at blive født inden for ægteskabets rammer og blive opdraget af en far og en mor, som ærer deres ægteskabsløfter med fuldstændig troskab. Lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det er baseret på Herren Jesu Kristi lærdomme. Vellykkede ægteskaber og familier bygges på og fastholdes ved tro, bøn, omvendelse, tilgivelse, respekt, kærlighed, barmhjertighed, arbejde og sunde fritidsbeskæftigelser. I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn. I disse hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere. Uarbejdsdygtighed, dødsfald eller andre omstændigheder kan nødvendiggøre individuelle tilpasninger. Den øvrige familie bør hjælpe til, når der er behov herfor.

VI ADVARER OM, at personer, som bryder deres løfte om troskab, som misbruger deres ægtefælle eller deres børn, eller som ikke opfylder ansvarerne i familien, en dag skal stå til ansvar over for Gud. Vi advarer endvidere om, at familiens opløsning vil påføre enkeltpersoner, lokalsamfund og nationer de ulykker, som er forudsagt af fordums og nutidige profeter.

VI OPFORDERER ansvarlige borgere og offentligt ansatte overalt til at fremme de skridt, der har til hensigt at bevare og styrke familien som samfundets grundlæggende bestanddel.

Denne proklamation blev oplæst af præsident Gordon B. Hinckley ved Hjælpeforeningens møde den 23. september 1995 i Salt Lake City, Utah.

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

